

คำค้น
V.O.D.
นวล
(เอสูร)
คืนมูอิน ๒

무흔의 밤

Oneulborn (오늘봄) เชียน

มีลล์พลัส เปา

Wynn Chan ภาพ

คำนำ

ก่อนหน้านี้เนตรสัมผัสวิญญาณที่ตื่นขึ้นมาของ 'ซอชิงจู' มีต้นเหตุมาจาก พี่ชายข้างบ้านที่เขาแอบรักข้างเดียวมานานอย่าง 'คิมมูฮึน' ซึ่งมันทำให้เขาต้องเผชิญกับอันตรายจากเหล่าสุรที่ต้องการพลังวิญญาณในตัวเขา มูฮึนจึงคอยมารับ มาส่งเขาอยู่ทุกวัน

แต่ในตอนที่เนตรสัมผัสวิญญาณดับลงมูฮึนกลับเป็นคนที่ทำให้มันตื่นขึ้นมา อีกครั้งเสียอย่างนั้น แผนการที่ (คิด) จะตัดใจจากอีกฝ่ายของซิงจูจึงต้องเลื่อนออกไป อย่างไม่มีกำหนด เพราะมูฮึนก็ยังคงต้องมารับส่งดูแลเขาอย่างใกล้ชิดต่อไป

เรื่องหัวใจยังไม่ทันคลี่คลาย ปัญหาใหม่ก็ถาโถมเข้ามาไม่หยุด เมื่อซิงจูค้นพบ ความสามารถพิเศษที่ไม่มีใครเคยทำได้ และ 'ไม่ควร' มีใครทำได้ อีกทั้งยังต้องเผชิญ กับการเพ่งเล็งของกลุ่มคนในสมพันธ์มือปราบวิญญาณซึ่งยังไม่รู้จักประสงค์ที่แน่ชัด จนถึงตอนนี้พบว่าซิงจูได้ก้าวเข้าสู่โลกของมือปราบวิญญาณอย่างเต็มตัว และแน่นอน ว่ามันย่อมมาพร้อมกับความเสี่ยงที่คาดไม่ถึง แต่เรื่องราวจะดำเนินไปเช่นไร คงต้อง ไปติดตามใน 'คำคืนของนักลา (อสุร) คิมมูฮึน' เล่มสองกันต่อเลยละ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* ชเวจินอู

เพื่อนสนิทที่มหาวิทยาลัยของชอชิงจู ชายหนุ่มลึกลับนักสูบลูกแบบดบอยสุดกวนที่มักจะมาพร้อมกับกลิ่นบุหรี่อันเป็นเอกลักษณ์ มักคอยสร้างบรรยากาศให้มีสีสันเนื่องจากเป็นคนเฮฮาสบายๆ

* คิมชอฮยอน

หญิงสาวขาลุยสายเข้าสังคมที่ชื่นชอบการสังสรรค์ เพื่อนสนิทอีกคนของชอชิงจู ถือเป็นเพื่อนคนแรกๆ ที่ชิงจูคบหาด้วยหลังเข้ามามหาวิทยาลัยจากทัศนคติบางอย่างที่ตรงกัน

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างกันจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

9

คืนแห่งการเผชิญหน้า

ว่ากันว่าสี่สัปดาห์ของเดือนพฤษภาคมคืองานเทศกาลประจำปี มันเป็นช่วงที่เหมาะสมสำหรับการจัดกิจกรรมทุกอย่าง เพราะเป็นช่วงเวลาที่ฤดูใบไม้ผลิเพิ่งจะผ่านพ้นไป ความหนาวเย็นในช่วงต้นฤดูเองก็ได้จางหายไปหมดแล้ว และท้องฟ้าก็ยังคงเป็นสีฟ้าสดใสต่อเนื่องไปจนกว่าช่วงมรสุมจะมาถึง

ทันทีที่ช่วงอากาศร้อนมาถึงงานเทศกาลประจำปีของมหาวิทยาลัยฮันุกุก ที่ซึ่งจูเรียนอยู่ก็ใกล้เข้ามาทุกทีๆ อาจารย์ผู้มีจิตใจเปี่ยมไปด้วยความเมตตาหลายท่านจึงประกาศงดการเรียนการสอน และนักศึกษาแต่ละคนก็จะได้ใช้เวลาว่างเหล่านั้นไปกับการจัดเตรียมบุญกันอย่างขะมักเขม้น

"ซอซึงจู ใจคอนายนี้จะไม่ช่วยพวกเราจริงๆ เหมอ"

"อืม ไม่ล่ะ"

แน่นอนว่าทั้งหมดนั้นเป็นเรื่องที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกับซึงจูเลย เขาสายศีรชะอย่างหนักแน่น แสร้งทำเป็นไม่เห็นบรรดาเพื่อนร่วมรุ่นที่กำลังอื้อฉาววอน เพื่อนพวกนั้นมาหาและขอร้องเขากันไม่หยุดปากทุกครั้งที่ว่างจากคาบเรียนตั้งแต่เข้ามาจนถึงตอนนี้

ถ้าเป็นไปได้เขาก็อยากจะรับปากช่วยอยู่หรอก แต่น่าเสียดายที่ทุกวันนี้เขามีคนมารอรับหลังเลิกเรียนทุกวัน

'เนตรสัมผัสวิญญาณดับลงอีกรอบแล้วครับ'

เมื่อวันจันทร์ที่ผ่านมาเนตรสัมผัสวิญญาณที่ตื่นขึ้นมาพักใหญ่ๆ ก็ได้

ดับลงไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว โชคดีที่ระหว่างนั้นซึ่งจูไม่เห็นผีหรืออสุรเลยสักตน คงต้องขอบคุณมูฮินที่คอยไปไหนมาไหนด้วยกัน แต่ส่วนหนึ่งก็คงต้องขอบคุณตัวเองด้วยเหมือนกันที่คอยระวังตัวอยู่เสมอ

'จันแหรอ ดับไวแะฮะ'

มันช่างน่าหงุดหงิดที่มูฮินมีปฏิกิริยาตอบรับแบบนั้น 'ไม่รู้ทำไมไอคนที่กลัวเขาจะโดนอสุรเล่นงานคนนั้นมันหายหัวไปไหนแล้ว' ซึ่งก็ชัดเจนแล้วว่าเจ้าตัวกลัวแค่ว่าจะโดนซึ่งจูห้ามไม่ให้มารับมาส่งอีก ซึ่งจูจึงรีบพูดออกไปทันที 'เผื่อว่ามูฮินคิดจะทำอะไรที่ทำให้เนตรสัมผัสวิญญาณของเขาตื่นขึ้นมาอีกครั้ง'

'ผมว่าจะไปไหนมาไหนกับพี่อีกสักกระยะครับ'

'...'

สีหน้าของมูฮินที่แสดงออกมาเมื่อได้ยินคำพูดของซึ่งจุนั้นชัดเจนมาก มันดูราวกับกำลังสงสัยว่าทำไมซึ่งจูถึงได้พูดแบบนั้น เพราะเขาไม่นึกเลยว่าซึ่งจูจะยอมรับอย่างง่ายดายขนาดนี้

แน่นอนว่าซึ่งจูเองก็ไม่ได้คิดว่าตัวเขาจะต้องได้รับการคุ้มกันแบบนี้ไปตลอดชีวิต

'แต่ช่วยบอกผมทีเถอะครับว่าในอนาคตต่อจากนี้ผมต้องทำยังไง'

มูฮินเคยบอกว่ากลุ่มอิทธิพลใหม่ที่กระหายในอำนาจกำลังเฟื่องเงืงเขาอยู่ ถ้าเป็นอย่างนั้นแล้วเจ้าตัวก็คงจะมีแผนการอะไรอยู่บ้าง อีกฝ่ายคงไม่ได้คิดที่จะคอยวนเวียนอยู่รอบตัวซึ่งจุนกว่าคนพวกนั้นจะหายตัวไปเองตามยถากรรมหรอก มันต้องมีสักวิธีที่จะแก้ไขสถานการณ์นี้ได้ 'ไม่ว่าจะเป็นการตามจับคนพวกนั้น หรือจะเป็นวิธีอื่นใดก็ตาม'

'ผมเองก็ควรได้รู้เหมือนกันไม่ใช่หรือครับว่าจะต้องอยู่แบบนี้อย่างน้อยเมื่อไหร่' 'นั่นสินะ...'

แม้จะเล็กน้อย แต่สีหน้าของมูฮินที่ได้ฟังคำพูดนั้นก็ดูเสียตายอยู่หน่อยๆ และหากมองให้ถี่ถ้วนก็ดูมีแววเสียใจเจืออยู่ในนั้นด้วย แต่ไม่ว่าจะแบบไหนสำหรับซึ่งจูแล้ว เขาไม่ได้ใส่ใจมันเลยสักนิด ทั้งที่ตัวเองชอบหายตัวไปอย่างปุบปับเป็นประจำแท้ๆ แต่พอบอกให้ช่วยกำหนดวันเวลาที่ชัดเจนให้หน่อย

ตัวเองกลับมาทำหน้าที่ทำตาเหมือนโดนทิ้งเฉยนะ

'พี่ยังไม่แน่ใจ แต่ก็คิดว่าคงไม่นานขนาดนั้นหรอก'

แม้จะเป็นคำตอบที่ฟังดูคลุมเครือ แต่ซึ่งจูก็คิดว่ามันคงเป็นคำตอบที่ดีที่สุดแล้ว และการที่เขาพูดอะไรไปมากกว่านี้ไม่ได้ก็คงเพราะมีเหตุผลอันสมควรอยู่

อีกอย่างการจะแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในสมพันธ์ก็คงไม่ได้ง่ายดายขนาดนั้น

'ซึ่งจู นายเองก็ต้องสนุกกับชีวิตในมหา'ลัยด้วยนะ'

มุฮินพูดพลางยิ้มด้วยท่าทีที่เป็นผู้ใหญ่ ความรู้สึกผิดที่ชายแววออกมาเล็กน้อยนั้นเป็นความรู้สึกผิดต่อซึ่งจูที่ไม่อาจไปไหนมาไหนตอนกลางคืนตามใจตัวเองได้ ความจริงแล้วมุฮินเองก็ไม่เคยจำกัดขอบเขตของกิจกรรมที่ซึ่งจูสามารถทำได้ เขาจึงกังวลอยู่น้อยๆ เพราะกลัวว่าซึ่งจูจะเข้าใจผิดจนแค่ไปเรียนและกลับบ้านมาเฉยๆ โดยไม่ได้ทำกิจกรรมอะไร

แต่ถึงอย่างนั้นซึ่งจูก็คิดว่าตัวเองไม่จำเป็นต้องช่วยคลายความรู้สึกผิดในใจให้อีกฝ่าย เพราะต่อให้ตอนที่เนตรสัมผัสนิยามณต์ครั้งแรกจะหาคนผิดไม่ได้ แต่นับตั้งแต่ครั้งที่สองเป็นต้นมา ซึ่งจูก็มั่นใจเลยว่าไม่ใช่ความผิดของตัวเองแน่ๆ แต่ถ้าจะถามว่ามันเป็นความผิดของมุฮินหรือไม่ เรื่องนั้นก็ยังไม่ถือว่าคลุมเครือ

"ขอซึ่งจู นายมีใจจิตใจดำชะมัดเลย"

"นี่ ซึ่งจูไม่มีทางรับหน้าที่ชายเหล่านี้นานหรอก เพราะหมอนี้จะไปนั่งดื่มกับฉัน"

"ใครบอกนายกัน"

คำพูดของจินอุทำให้ซึ่งจูแค้นหัวเราะ

"ฉันเองก็เพิ่งจะรู้เมื่อไม่กี่วันนี่"

พอซึ่งจูพูดออกไปแบบนั้น จินอุก็ตอบอย่างมั่นใจ "ตอนนี้นายก็รู้แล้วนี่ไง"

หมอนี้พูดจาเพื่อเจ้าได้ตลอดเลยจริงๆ ซึ่งจูถึงกับนึกสงสัยขึ้นมาว่าทำไมตัวเองถึงได้ไม่รังเกียจอีกฝ่าย บางทีความหน้าไม่อายของจินอุก็ดูคล้ายกับ

คิมมูฮินของเสียเหลือเกิน และถึงจะอยากสลัดอีกฝ่ายทิ้งเวลาที่ทำตัวน่ารำคาญ แต่ทำทางเวลาที่จินอับบั้นมึงงาก็พอจะมองว่าน่ารักได้อยู่เหมือนกัน

"ไม่รู้สิ รอดูเอาวันนั้นแล้วกัน"

"ซึ่งจุนายนนี่ก็เป็นแบบนี้ทุกทีอะ..."

จินอูผู้ซอกซำใจได้แต่เบือนหน้าหนีอย่างอนๆ ขณะที่ซึ่งจุนยิบกระปैया แล้วลุกขึ้นพลาตบไหล่เขาแปะๆ ปกติแล้วพวกเขาจะเดินออกไปที่ประตูหน้ามหาวิทยาลัยด้วยกัน แต่ก็น่าเศร้าที่วันนี้จินอูดันมีเรียนต่ออีกคลาส

"ฉันไปก่อนนะ โชคดี"

ระหว่างทางที่เดินไปยังประตูมหาวิทยาลัย ซึ่งจุนรู้สึกแปลกๆ อย่างบอกไม่ถูก ตอนที่เพิ่งเดินออกจากตึกมาเขาไม่ได้คิดอะไรเลย แต่พอใกล้จะถึงที่หมายแล้วความคิดต่างๆ มากมายก็เริ่มผุดขึ้นมาไม่หยุด มันไม่ใช่เรื่องที่ซับซ้อนอะไร เป็นเพียงแค่เศษเสี้ยวจากกระแสความคิดที่ล้นไหลเข้ามา

วันนี้คิมมูฮินจะยังยืนรออยู่ที่นั่นไหมนะ

วันนี้จะมีคนมองเขาเยอะหรือเปล่า

คำทักทายแรกที่เขาจะพูดหลังเจอหน้ากันจะเป็นคำว่า 'มาแล้วหรอ' หรือ 'วันนี้เรียนเป็นไงบ้าง' นะ

เมื่อเข้าเขาดูเหนื่อยๆ ถ้าเขาได้นอนกลางวันมาสักหน่อยก็คงจะดี

ไม่มีทางที่นักศึกษาของมหาวิทยาลัยฮันกุกจะไม่รู้ข่าวลือเกี่ยวกับชายหนุ่มหน้าตาดีที่มักจะมายืนรอใครบางคนอยู่ตรงหน้าประตูมหาวิทยาลัยทุกวัน เพราะถ้าแค่ลือก็ว่าไปอย่าง แต่นี่รูปลักษณ์ภายนอกของเขากลับโดดเด่นสะดุดตาสุดๆ

และแน่นอนว่าซึ่งจุนที่เดินออกจากมหาวิทยาลัยไปกับเขาก็ได้รับความเดือดร้อนจากการมีชื่อเสียงไปโดยปริยาย แต่ถึงอย่างนั้นก็คงต้องบอกว่าน่าโล่งใจที่พอเวลาผ่านไปผู้คนก็เริ่มพูดถึงน้อยลง

'ดูท่าคงจะชินกันแล้วสินะ'

ว่ากันว่ามนุษย์เป็นสัตว์ที่รู้จักการปรับตัว แม้แต่สายตาที่ชวนให้รู้สึก

อดีตจิตใจแทบตายในตอนแรก ตอนนี้อยากกลับแทบไม่รู้สึกละอะไรกับสายตาพวกนั้นเลย ถ้าอยากมองนักก็ปล่อยให้คนพวกนั้นมองไป เพราะถึงอย่างไรซึ่งก็คิดว่าคนพวกนั้นคงไม่กล้าเข้ามาชวนคุยด้วยอยู่แล้ว

"..."

ใช่...ซึ่งจุแนใจว่าตัวเองคิดแบบนี้

"นั่นมันอะไรนะ"

คิมมูฮินยืนอยู่ตรงนั้นในท่าที่ยืนฟังประตุมหาวิทยาลัยเหมือนทุกวัน ความสูงที่สูงกว่าคนอื่น ๆ หนึ่งช่วงศอกกับไหล่กว้างที่ผึ่งผายนั้นดึงดูดความสนใจจากทุกสายตา จิวที่อยู่บนหูซ้ายส่องแสงวิบวับ รวมทั้งรอยสักที่ทอดยาวจากหลังไปหูล้อมมาถึงคอก็ยังคงสะดุดตาเช่นเคย

ลำพังถ้าเห็นแค่นั้นซึ่งก็ควรจะรู้สึกเฉยๆ เพราะคิมมูฮินไม่ได้เพิ่งจะมาแบบนั้นแค่วันสองวัน และเขาก็ชินกับภาพที่เจ้าตัวมาเย็นร่อยอยู่แบบนั้นตั้งนานแล้ว

ปัญหาคือเสื้อผ้าที่เขาใส่วันนี้แตกต่างไปจากทุกที

สูทนั่นมันอะไร...

ถ้าซึ่งจุไม่ได้ตาฟาด เขาก็มั่นใจว่าชุดที่มูฮินใส่อยู่คือสูทแน่ๆ ทั้งเสื้อตัวนอกสีดำ กางเกงขายาวสีดำ เนกไทสีดำ และเสื้อกั๊กสีดำ แม้แต่เสื้อเชิ้ตที่ใสอยู่ก็ยังเป็นสีดำ ซึ่งการแต่งกายสีดำล้วนทั้งตัวตั้งแต่หัวจรดเท้านี้ก็ทำให้ภาพลักษณ์ของอีกฝ่ายดูมีเสน่ห์ลึกลับขึ้นเป็นเท่าตัว

เท่าที่ซึ่งจุจำได้ มูฮินมักจะสวมเสื้อยืดแขนยาวสีดำอยู่เสมอ เว้นเสียแต่ว่าจะมีอะไรพิเศษ นั่นก็เพื่อปกปิดรอยสักที่ทอดยาวจากไหล่ลงมาถึงมือ ต่อให้จะเป็นช่วงที่อากาศร้อนอบอ้าวที่สุดในฤดูร้อน แต่การแต่งกายของเขาก็น่าจะเหมือนเดิม ตรงกันข้ามกับฤดูหนาวที่เขาจะเอาแค่เสื้อโค้ตมาคลุมตัวไว้ อย่างง่ายๆ หรือไม่ก็สวมเสื้อคอเต่าที่ปิดขึ้นมาถึงคอ

แต่วันนี้ดันใส่ชุดสูทมาเนี่ยนะ...เมื่อเขานี่ยังแต่งตัวปกติอยู่เลยนี่

ไม่ใช่ว่าการสวมใส่ชุดสูทมันไม่ปกติ ปัญหาคือคิมมูฮินที่ไม่ปกติอยู่แล้ว ดันแต่งตัวเต็มยศเข้าไปอีกนี่สิ แค่นั้นยังไม่พอ เพราะเขายังถือดอกไม้ช่อใหญ่

ไว้ในมือข้างหนึ่งอีกต่างหาก

"..."

มันเป็นความรู้สึกที่ซึ่งจุไม่ได้รู้สึกมานาน การต้องเดินเข้าไปหาคนที่ได้รับความสนใจมากขนาดนั้น แถมยังต้องคุยกับอีกฝ่ายด้วยแล้วถือเป็นเรื่องที่น่าหนักใจสุดๆ หากทำได้เขาก็อยากจะวิ่งหนีออกไปทางประตูหลังของมหาวิทยาลัยเสียเดี๋ยวนี้

"..."

"..."

ต่อให้จะไม่สบตากับคิมมูฮินที่มีสายตาดีเกินคน ตอนนั้นเขาก็ยังรู้สึกหนักใจอยู่ดี

คืนะที่ไม่ได้ออกมาพร้อมซเวจินอ...

ซึ่งจุถอนหายใจก่อนจะก้าวเดินออกไปช้าๆ

มูฮินยืนนิ่งอยู่กับที่รอให้ซึ่งจุเดินเข้าไปหา ยิ่งระยะห่างระหว่างพวกเขาแคบลงเท่าไร สีหน้าของมูฮินก็ดูจะยิ่งขึ้นทุกที และสุดท้ายเมื่อซึ่งจุเดินไปหยุดอยู่ตรงหน้า ดวงตาคู่นั้นก็หยั่งลงเป็นรูปพระจันทร์เสี้ยว

"มาแล้วเหรอ"

วันนี้ที่กว่า 'มาแล้วเหรอ' สិនะ...

ซึ่งจุคิดในใจพลางขมวดคิ้ว

"ทำไมใส่สูทมาล่ะครับ"

ซึ่งจุตอบไม่ได้ที่จะถาม คนที่ปกติแล้วไม่ว่าจะไปไหนมาไหนก็จะปล่อยผมสบายๆ วันนี้กลับเช็ดผมขึ้นอย่างเรียบร้อยจนเผยให้เห็นหน้าผากราวกับมีรูระบางอย่าง เครื่องหน้าหล่อเหลามีเส้นนี้ภายใต้ริ้วคิ้วคมมนั้นดูดีขึ้นเป็นพิเศษกว่าทุกวัน ทุกอย่างตั้งแต่ศีรษะจรดเท้าล้วนเป็นสีดำหมด เว้นแต่ใบหน้าที่ขาวจางรู้สึกแสบตา

"อ้อ นี้นะเหรอ"

มูฮินก้มมองดูการแต่งกายของตัวเองผ่านๆ เหมือนไม่ได้มีอะไรเป็นพิเศษ และเนื่องจากเขาสวมรองเท้าคัทชูแบบมีส้น ระดับสายตาก็อยู่สูง

กว่าปกติเล็กน้อย จากนั้นเขาก็ล้วงมือข้างหนึ่งลงในกระเป๋ากางเกงก่อนจะยกให้ล่อตบ

"พอดีวันนี้เป็นวันไว้อาลัยนะ"

"อ้อ..."

ตอนนั้นเองซึ่งจูถึงนึกขึ้นได้ว่าช่อดอกไม้ที่มูฮินกำลังถืออยู่คือช่อดอกเบญจมาศ แม้จะมีดอกไม้อื่นๆ แซมอยู่ประปราย แต่โดยรวมแล้วช่อดอกไม้ชื่อนี้ก็เป็นสีโทนพาสเทลที่แลดูนุ่มนวลสบายตา เขาแต่งตัวอย่างกับว่าจะไปขอใครแต่งงาน แต่แท้จริงแล้วดูเหมือนว่าจุดประสงค์ของการแต่งกายนั้นจะเป็นอย่างอื่น

"เดี๋ยวพี่ไปส่งซึ่งจูแล้วต้องเข้าไปที่สมาพันธ์ต่อเลย"

วันนี้คือวันรำลึกถึงมือปราบวิญญาณผู้ล่วงลับซึ่งจะมีเพียงแค่วันละครั้งมันเป็นหนึ่งในกิจกรรมเพียงไม่กี่กิจกรรมที่ทางสมาพันธ์มือปราบวิญญาณเป็นเจ้าภาพในการจัดงาน มือปราบวิญญาณที่สังกัดกับทางสมาพันธ์ทุกคนต่างก็รู้จักวันนี้ดี แน่نونว่าซึ่งจูเองก็รู้จักวันนี้ดีมาตั้งแต่ยังเด็ก

มือปราบวิญญาณผู้คอยปกป้องชีวิตของผู้คนล้วนต้องใช้ชีวิตอยู่กับความรับผิดชอบอันใหญ่หลวงที่มาพร้อมกับความสามารถที่มี นอกจากจะต้องพบเจอกับความตายต่อหน้าต่อตาแล้ว พวกเขายังต้องคิดถึงความตายของตัวเองอยู่เสมอ ต่อให้ไม่มีจิตวิญญาณอันแรงกล้าถึงขั้นที่จะยอมสละชีวิตเพื่อการทำงาน แต่สถานการณ์อันตราย่อมเกิดขึ้นทุกขณะที่ทำงานอย่างไม่ต้องสงสัย

"ที่แรกพี่ก็คิดว่าจะซื้อดอกไม้ที่หลังหละ แต่มันไม่มีเวลานะ"

ด้วยเหตุนี้ทางสมาพันธ์จึงจัดให้มีวันไว้อาลัยขึ้นเพื่อชื่นชมและระลึกถึงคุณงามความดีของเหล่ามือปราบวิญญาณที่จากไป

เนื่องจากพวกเขารู้ซึ่งถึงจุดหมายปลายทางของเหล่าดวงวิญญาณดีจุดประสงค์ของพวกเขาก็ไม่ใช่การปลอบขวัญเหล่าดวงวิญญาณของผู้ตาย แต่เป็นการรำลึกถึงความเสียสละของเพื่อนร่วมงานที่จากไป และเพื่อให้ผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ตื่นตัวและตระหนักว่าต้องระมัดระวัง

ในบรรดาผู้ที่จากไปก็มีพ่อของมูฮีนรวมอยู่ด้วย

"เพราะดอกไม้เนี่ยเลยคุณเดินไปหน่อยสินะ?"

"ก็นะ..."

ว่ากันตามตรง ตอนแรกซึ่งจูไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามูฮีนถือดอกไม้ บางทีเจ้าตัวก็ควรต้องรู้ตัวสักหน่อยว่าตัวเองนั้นแหละที่เดินที่สุด แต่แน่นอนว่าซึ่งจูเองก็ไม่อยากจะพูดเรื่องนั้นออกจากปาก

"ไม่มีเวลาแล้ว รีบไปเถอะครับ"

เนื่องจากมูฮีนดึงดูดสายตาของผู้คนได้มากกว่าปกติเป็นเท่าตัว ซึ่งจูจึงรีบก้าวเดินพลางคิดว่าบางทีพวงนี้ในเว็บบอร์ดมหาวิทยาลัยคงเต็มไปด้วยกระจุ๊กจากผู้เห็นเหตุการณ์อย่างเช่นว่า 'วันนี้ผู้ชายคนนั้นใส่สูทมาด้วยละ' อีกแน่ไม่สิ...ไม่ใช่พวงนี้ บางทีอาจจะเป็นเย็นนี้เลยก็ได้

"เดินรอฟีดด้วยสิ"

แม้ปากจะพูดไปอย่างนั้น แต่มูฮีนก็เดินไล่ตามซึ่งจูมาได้สบายๆ เนื่องจากฝีเท้าของเขายาวพุงๆ กับความสูง หลังเดินเพียงแค่นี้ก็ก้าว ในที่สุดเขาก็ไล่ตามความเร็วของซึ่งจูทัน มูฮีนที่เดินอยู่ฝั่งริมถนนอย่างที่ทำเป็นประจำ เปลี่ยนไปถือช่อดอกไม้ด้วยมืออีกข้างก่อนจะย่นจมูกน้อยๆ

"ดอกเบญจมาศนี่กลิ่นฉุนชะมัดเลยแฮะ"

ในความเป็นจริงแล้วซึ่งจูแทบจะไม่ได้กลิ่นอะไรบนถนนสายนี้เลย ดูเหมือนว่าสำหรับมูฮีนที่มีความสามารถในการได้กลิ่นใกล้เคียงกับสัตว์ป่าแล้ว กลิ่นแค่นี้ก็คงพอจะทำให้รู้สึกฉุนได้ ถ้าแม้แต่คนธรรมดาอย่างซึ่งจูยังพอจะได้กลิ่นอยู่อ่อนๆ มูฮีนก็คงจะได้กลิ่นชัดเหมือนมีต้นตอของกลิ่นนั้นจ่ออยู่ตรงจมูก

"แทนที่จะซื้อดอกไม้อื่นที่ไม่ใช่ดอกเบญจมาศมา"

"พี่แค่ซื้อตามที่เขาจัดให้นะ อีอย่างดอกเบญจมาศมันก็ใช้ได้นี่"

ถ้าพูดถึงการไว้อาลัยโดยทั่วไป ปกติแล้วผู้คนก็คงจะนึกถึงดอกเบญจมาศ แต่แนวทางปฏิบัติของมือปราบวิญญาณดูจะแตกต่างออกไปเล็กน้อย เช่นเดียวกับที่มูฮีนกำลังถือดอกไม้อื่นที่ไม่ได้มีแค่ดอกเบญจมาศเพียงอย่างเดียวอยู่ใน

ตอนนี้

เหตุผลที่คนทั่วไปนิยมใช้ดอกเบญจมาศเป็นเพราะสีขาวยของมันที่สื่อถึงความเคารพนับถือ และคงจะรวมถึงความหมายของมันด้วย แต่สำหรับพวกเขาที่รู้ดีว่าความตายไม่ใช่จุดจบที่บริบูรณ์แล้ว คงไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะต้องจัดพิธีไว้อาลัยในบรรยากาศอึมครึม ถึงแม้ว่ามันจะเป็นบรรยากาศที่ย่อมอย่างสบายใจได้ แต่มันก็ไม่ใช่อากาศที่จะต้องโศกเศร้าหรือเสียน้ำตา

"เรื่องช่อดอกไม้เนี่ย พี่คงเทียบรสนิยมกับแม่นายไม่ติดหรอก"

ด้วยเหตุนี้ในวันครบรอบวันเสียชีวิตของคุณลุงทุกปี แม่ของซึ่งจู่จะจัดช่อดอกไม้หลากหลายชนิดที่ไม่ใช่ดอกเบญจมาศให้เป็นประจำ โดยตั้งใจเลือกเฉพาะดอกไม้ที่มีกลิ่นหอมอ่อนๆ เท่านั้น มันคือความใส่ใจที่เรียนรู้ได้เองโดยธรรมชาติหลังจากที่ผูกพันกันมาเป็นเวลานาน

"อย่างพี่คงให้ดอกไม้ใครเป็นของขวัญไม่ได้หรอก"

"ให้เป็นของขวัญ?"

"ผมก็แค่พูดไปจ้ะ... หละครับ"

พอมาลองคิดดูแล้วมูอื่นก็ไม่ใช่ว่าจะเข้ากันได้กับดอกไม้สักเท่าไร ภาพพิมพ์อื่นที่ถือช่อดอกไม้นั้นชวนให้รู้สึกไม่เข้ากันแปลกๆ อย่างบอกไม่ถูก ต่อให้ตอนนี้ซึ่งจะกำลังมองภาพเขาถือช่อดอกไม้อยู่ก็ตาม

"เคยให้ดอกไม้ใครบ่อยหรือไง"

"เปล่าครับ แค่เมื่อก่อนเคยซื้อให้แฟนนะ..."

น่าจะเป็นช่วงมัธยมต้นเห็นจะได้ เขาเคยมอบดอกไม้เป็นของขวัญครบรอบหนึ่งร้อยวันให้กับแฟนสาวที่เขาคบด้วยนานที่สุด ถึงจะเป็นแค่ดอกกุหลาบดอกหนึ่ง แต่เมื่อเขาให้มันพร้อมกับเค้ก เธอก็ชอบใจจนถือไปไหนมาไหนด้วยตลอดทั้งวัน แถมตอนนั้นดูเหมือนเธอจะพูดด้วยว่า "ฉันนี่แหละคนอย่างนายจะไม่ทำอะไรแบบนี้ให้นะเนี่ย"

"ผมเคยซื้อให้แค่ครั้งเดียวครับ"

"จ้ะเหวอ..."

มูฮึนเหลือบมองซึ่งจู่ก่อนจะตอบกลับมา แม่น้ำเสียงนั้นจะฟังดูนุ่มนวล และอ่อนโยน แต่ในขณะเดียวกันนั้นมันก็ฟังดูเผินๆ อย่างบอกไม่ถูก

หลังจากปิดปากเสียบไปพักหนึ่ง มูฮึนก็ถามขึ้นด้วยน้ำเสียงที่แผ่วเบาลงกว่าเดิม

"แล้วเคยได้รับจากใครไหม"

"น่าจะวันพิธีจบการศึกษาละมัง..."

"แบบนั้นไม่น่าจะนับเป็นของขวัญนะ"

"ถ้าจิ้งนี้ไม่เคยครับ"

เขาจะได้รับดอกไม้เนื่องในโอกาสอะไรกัน ซึ่งจู่ไม่เคยคิดอยากได้มันเลยสักนิด เขาไม่ใช่คนอารมณ์อ่อนไหวที่จะมีความสุขกับอะไรเล็กๆ น้อยๆ พวกนั้น และอีกอย่างรอบตัวเขาก็ไม่ได้มีคนทีไรแมนติกมากพอที่จะมอบของแบบนั้นให้อยู่แล้ว เพราะแบบนั้นซึ่งจู่จึงตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงเนือยๆ ก่อนจะถามกลับไปตามมารยาท

"แล้วพี่ล่ะครับ"

"อืม จะให้หรือรับ พี่ก็ไม่เคยทั้งนั้นแหละ"

"พี่คงจะเป็นแฟนที่ช่วยนำดูเลยนะครับ?"

การที่เขาไม่เคยได้รับนั้นยังพอเข้าใจได้ แต่มันจะไม่มากไปหน่อยหรือที่ยังไม่เคยให้เลยสักครั้ง นั่นมันหมายความว่าเขาไม่เคยให้ดอกไม้กับคนที่เคยคบด้วยสักดอกมาจนถึงตอนนี้ไม่ใช่หรือไง ขนาดแฟนสาวที่ซึ่งจู่เคยคบด้วยแค่ได้รับดอกกุหลาบดอกเดียวยังชอบใจมากขนาดนั้นแท้ๆ เพราะแบบนั้นสำหรับซึ่งจู่แล้ว เขามองว่าสิ่งที่มูฮึนทำมันออกจะใจร้ายเกินไปหน่อย

"แฟนที่ช่วย?"

ไม่รู้ว่ามูฮึนจะไร่นาตลกขนาดนั้น มูฮึนถึงได้ยิ้มตาแปะปิดพร้อมกับหัวเราะออกมา เขาทำท่าเหมือนจะพูดอะไรบางอย่าง แต่สุดท้ายก็ปิดปากลงก่อนจะหัวเราะออกมาเบาๆ อีกรอบ

"ไม่นึกเลยนะเนี่ยว่าจะต้องมาโดนซึ่งจู่ของพี่อบรมเรื่องแฟน"

"..."

พออีกฝ่ายพูดแบบนี้ซึ่งจู่ก็รู้สึกเหมือนกับว่าตัวเองผลอพุดจาอวดดีเกินไปหน่อย เด็กอย่างเขาจะไปสอนอะไรพี่ชายที่โตกว่าเป็นสิบปีได้ละ ถึงแม้ว่าเขาไม่ได้ตั้งใจที่จะสื่อแบบนี้ แต่ถ้าฟังผ่านๆ มันก็อาจจะทำให้คนฟังเข้าใจไปแบบนี้ได้

สุดท้ายซึ่งจู่ก็หลบตาพร้อมกับพูดพึมพำเหมือนแก้ตัวเบาๆ "ก็ถ้าให้พูดตามตรงแล้ว การเป็นแฟนกันแต่กลับไม่ซื้อดอกไม้ให้เลยแบบนี้มันก็ยังไม่ใช่ว่าเธอครับ"

ถึงจะไม่ค่อยมั่นใจเท่าไร แต่เรื่องแบบนี้สำหรับคนที่แฟนกันแล้ว มันก็ดูจะเป็นเรื่องที่แย่มากเกินไปหน่อยไม่ใช่หรือ แกมคนอย่างมุฮินก็คงไม่เชื่อว่าจะไม่เคยมีแฟนมาจนถึงป่านนี้หรอก

"..."

เดี๋ยวลี...จะว่าไปแล้วเราเคยเห็นพี่ชายคนนี้มีแฟนบ้างไหมนะ

"อืม...จริงแฮะ"

น่าแปลกที่มุฮินยอมรับสิ่งที่ซึ่งจู่พูดง่ายๆ และเนื่องจากน้ำเสียงนั้นฟังดูสำนึกผิดอยู่หน่อยๆ เขาจึงพลาดโอกาสที่จะถามว่ามุฮินเคยคบหาใครหรือไม่ไปอย่างน่าเสียดาย

ซึ่งจู่ที่ตั้งใจจะพูดอยู่ครู่หนึ่งพลันสายตาระยะและได้ข้อสรุปกับตัวเองในตอนนั้น นั่นคือไม่ว่ามุฮินจะโตแค่ไหน แต่สุดท้ายสำหรับเรื่องแฟนแล้ว เขาก็น่าจะเป็นได้แค่แฟนที่ห่วยแตกคนหนึ่ง

เมื่อเดินผ่านสี่แยกใหญ่และเดินขึ้นเนินเขาผ่านเขตบ้านเรือนไปก็จะเห็นประตูหน้าบ้านสองบานที่หน้าต่างเหมือนกันอย่างไม่มีผิดเพี้ยน ฝั่งซ้ายคือบ้านของซึ่งจู่ ส่วนฝั่งขวาคือบ้านของมุฮิน หลังจากแยกออกไปอยู่เอง มุฮินที่ไม่ได้อยู่บ้านหลังนี้แล้วก็หายหน้าหายตาไปพักใหญ่ แต่ดูเหมือนช่วงนี้เขาจะแวะเวียนมาหาประตูบานนี้อยู่บ่อยๆ

"ขอให้เดินทางไปร่วมพิธีไว้อาลัยอย่างปลอดภัยนะคะ"

ทันทีที่เดินมาถึงหน้าบ้าน ซึ่งจู่ก็คว้ามือจับประตูพร้อมกับพูดประโยคนั้น

โดยปกติแล้วพวกเขาจะบอกลากันอย่างเรียบง่าย พอมูฮินบอกว่า 'เข้าบ้านดีกว่า' นะ พงษ์นี่ใจเกิน ซึ่งเขาก็มักจะตอบกลับไปง่ายๆ ว่า 'ครับ พี่เองก็เช่นกันนะครับ' ดังนั้นนี่จึงถือว่าเป็นคำบอกลาที่ฟังดูดีที่สุดในแล้ว

"เดี๋ยวก่อน"

ทว่าวันนี้มูฮินกลับรังซึ่งจุที่พูดแบบนั้นเอาไว้ ซึ่งจุที่กำลังจะเปิดประตู จึงหันกลับไปด้วยความสงสัย ก่อนที่จะถูกการแต่งกายที่สมบูรณ์แบบ จนเหมือนไม่เคยเห็นมาก่อนเบี่ยงเบนความสนใจไปครู่หนึ่ง ในตอนนั้นเอง มูฮินก็เลือกดอกไม้สีชมพูดอกหนึ่งจากในช่อยื่นให้ซึ่งจุ

"เอาไว้"

"...?"

ซึ่งจุรับดอกไม้ที่อีกฝ่ายยื่นมาให้ทั้งที่ยังมีสีหน้างุนงง ที่แรกเขาก็สงสัย ว่ามันคือดอกอะไร แต่พอดูจากรูปร่างหน้าตาแล้วก็น่าจะเป็นดอกกุหลาบ

"ให้ผมทำไมครับ"

อะไรเนี่ย จะให้ใช้แทนยันต์หรือไงกัน

ซึ่งจุไม่ค่อยแน่ใจเพราะเนตรสัมผัสวิญญาณของเขาดับลงไปแล้ว แต่ในดอกไม้นี้อาจจะมีพลังวิญญาณของอีกฝ่ายไหลเวียนอยู่ก็ได้ และในจังหวะที่เขากำลังคิดว่ามันคงจะลำบากถ้าต้องพกมันไปไหนมาไหน น้ำเสียงสบายๆ ก็ดังขึ้น

"ของขวัญ"

จุๆ ถ้อยคำไม่คุ้นเคยที่เขาไม่เคยแม้แต่จะจินตนาการถึงก็ไหลขึ้นมา ในบทสนทนา พอซึ่งจุสบตาอีกฝ่ายอย่างงงๆ มูฮินก็ส่งยิ้มอ่อนโยนให้

"ก็เห็นนายบอกว่าไม่เคยได้นี่"

"..."

ทั้งที่ตัวเองก็บอกว่าไม่เคยให้ใครเหมือนกันเนี่ยนะ

ซึ่งจุอ้าปากเหมือนจะพูดอะไรสักอย่าง แต่เนื่องจากไม่รู้ว่าควรต้องมีปฏิกิริยาตอบรับอย่างไร สุดท้ายจึงปิดปากลงเหมือนเดิม ซึ่งมูฮินก็ขยิบตาซ้ายให้ก่อนที่ซึ่งจุจะทันได้ซ่อนสีหน้าสับสนด้วยซ้ำ

"พี่ก็เพิ่งเคยให้ใครเป็นครั้งแรกเหมือนกัน"

"เดี๋ยวลี..."

แล้วทำไมครั้งแรกที่วาดต้องเอามาให้เขาด้วย นี่มันชวนให้รู้สึกเหลือเชื่อมากจนเขาต้องแค้นหัวเราะออกมา เมื่อเห็นซึ่งจุหัวเราะเสียงแผ่วราวกับหมดคำจะพูดแล้ว มูฮินก็ยิ้มออกมาด้วยสีหน้าขี้เล่น

"นี่พี่ให้ผมเพราะผมบอกว่าพี่เหมือนพวกแฟนห่วยๆ นั่นแหละครับ"

ใช่ว่าซึ่งจุจะไม่รู้ว่ามันคือของขวัญที่ไม่มี ความหมายอะไร เพราะตั้งแต่สมัยเด็กๆ มูฮินมักจะเอาอะไรมาให้เสมอถ้าคิดว่าซึ่งจุถือไว้ในมือแล้วจะดูดีไม่ว่าจะเป็นตุ๊กตาที่เขาไปเก็บมาจากที่ไหนสักแห่ง ช็อกโกแลตที่ได้มาจากที่โรงเรียน หรือแม้แต่ของไร้สาระอย่างไบโคลเวอร์สีแฉกที่เขาเจออยู่ในพงหญ้า

"จะว่ายังไงดีละ...เรื่องนั้นมันก็ส่วนหนึ่งแหละ"

คำตอบที่ได้รับกลับมานี้ แม้แต่ซึ่งจุที่ได้ยินยังรู้สึกว่ามันฟังดูคลุมเครือแปลกๆ ต่อให้เขาจะไม่ใช้คนที่ให้ค่าอะไรกับพวกดอกไม้ แต่วินาทีที่ได้ยินก็ยังอดที่จะรู้สึกแปลกใจไม่ได้ และในจังหวะที่ซึ่งจุเตรียมจะหลบสายตามองไปทางอื่น มูฮินก็เอ่ยปากพูดขึ้นเบาๆ

"เอ่อ...แล้วก็..."

มูฮินเลิกแขนเสื้อขึ้นดูนาฬิกาที่สวมอยู่บนข้อมือ ปกติแล้วอย่างมากเขาจะสวมแหวนแค่ไม่กี่วงและชอบเอ่ยปากบ่นว่าเกะกะ (แม้ว่านั่นจะเป็นของที่ใช้ในการทำงานเป็นมือปราบวิญญาณก็ตามที) ซึ่งจุเลยสงสัยขึ้นมาว่าทำไมเจ้าตัวถึงได้ใส่นาฬิกา

นั่นมันของแบรนด์เนมทั้งนั้นเลยไม่ใช่หรอ

ขณะที่กำลังคิดแบบนั้น สิ่งที่เขาไม่เคยคาดคิดก็ดังออกมาจากปากของมูฮิน

"เดี๋ยวช่วงนี้พี่จะให้คนอื่นมารับนายแทนพี่สักพักนะ"

บนโลกนี้จะมียะไรที่น่าหนักใจได้เท่ากับความใจดีที่ไม่ได้ต้องการอีกไหม ยิ่งเมื่อคนที่ทำตัวใจดีคนนั้นเป็นรักข้างเดียวที่เราพยายามหักห้ามใจ และเป็น

คนเลือดเย็นที่มาทำให้เราตัดสินใจหลังคิดเข้าข้างตัวเอง แต่แล้วจู่ๆ ก็หันหลังให้อย่างไม่ไยดี นี่มันยิ่งแล้วใหญ่

'ทำไมล่ะครับ'

เมื่อได้ยินว่าจะมีคนอื่นมารับเขาแทนมูฮิน ซึ่งจู่ๆ ก็ถามซัดๆ ไล่กลับไปโดยไม่ทันได้รู้ตัว ทั้งที่เขาไม่เคยเอ่ยปากขอร้อง ตัวเองเป็นฝ่ายเสนอตัวมาทำเรื่องลำบากแบบนี้เองแท้ๆ แล้วตอนนี้ทำไมถึงได้กลับคำล่ะ

'ทำไมถึงให้คนอื่นมาแทนล่ะครับ'

ถึงจะไม่ได้อยากทำตัวเป็นเด็ก แต่เขาก็ไม่เข้าใจอะไรเลย ความรู้สึกแปลกๆ หลังจากได้รับดอกไม้พลันพังทลายลงในชั่วพริบตา ภายในหัวก็พลันเย็นวาบขึ้นมาราวกับโดนน้ำเย็นเฉียบสาดใส่

'อืม...'

มูฮินเผยสีหน้าลำบากใจโดยไม่ได้อบอะไรอยู่พักหนึ่ง และในขณะเดียวกัน เขาก็ขมวดคิ้วเหมือนกำลังคิดหาคำที่จะพูดอยู่ ซึ่งเหตุผลที่เอ่ยออกมาในท้ายที่สุดก็เป็นเรื่องที่ซึ่งจู่ๆ ก็ไม่อาจเข้าใจได้เลยแม้แต่คนเดียว

'พอดีว่าสัปดาห์หน้าเป็นคืนวันพระจันทร์เต็มดวงนะ'

'...'

แล้วเรื่องนั้นมันมาเกี่ยวอะไรด้วยล่ะ

คืนวันพระจันทร์เต็มดวงของทุกเดือนเป็นคืนที่พลังวิญญาณจะแข็งแกร่งเป็นพิเศษเมื่อเทียบกับวันอื่นๆ อีกทั้งยังเป็นวันที่วิญญาณส่วนใหญ่จะไปไหนมาไหนได้ไม่สะดวกนัก เพราะพลังหยินจะอ่อนแรงลง ซึ่งตรงกันข้ามกับพลังวิญญาณที่แข็งแกร่งขึ้น ซึ่งจู่ๆ ได้ยินมาว่าต่อไปจะเป็นปีศาจ พลังก็จะอ่อนแอลงอย่างเห็นได้ชัด แม้แต่พวกอสุรก็ยังพากันหลับใหล ซึ่งต่างไปจากยามปกติอย่างสิ้นเชิง

'พี่ไม่ว่างเลยให้คนอื่นมาแทนเหอะครับ'

ถ้าเป็นแบบนี้จู่ๆ ก็คิดว่าตัวเองควรจะเข้าใจอีกฝ่าย เพราะวันที่พระจันทร์เต็มดวงคือวันที่ดีที่สุดในการทำงาน ไม่ใช่แค่สำหรับมือปราบวิญญาณทั่วไป แต่สำหรับนักร้องอสุรเองก็เช่นกัน ซึ่งจู่ๆ เรื่องนั้นในทางทฤษฎี และคิดว่า

จะพยายามทำความเข้าใจรวมถึงยอมรับมันอย่างมีเหตุมีผลมากที่สุด แต่เขาก็ไม่แน่ใจเลยว่าตัวเองจะเข้าใจมันได้จริงๆ หรือเปล่า

'พี่เคยบอกแล้วไงว่าถึงจะยุ่งแต่ก็ยังมียามารับนาย'

ทว่ามูฮินกลับปฏิเสธแม้กระทั่งข้อแก้ตัวที่ซึ่งจูช่วยคิด เขาทำหน้าที่ลำบากใจอีกครั้ง ก่อนจะพูดออกมาด้วยน้ำเสียงเด็ดขาดตรงกันข้ามกับสีหน้า

'โทษทีนะ พี่คงเล่าลงรายละเอียดให้ฟังไม่ได้'

ผมเคยชักใช้อะไรแบบนั้นที่ไหนกัน

ไม่มีทางที่ซึ่งจูจะถามอะไรแบบนั้นออกไป ได้แต่มองมูฮินด้วยสีหน้าเหมือนพูดอะไรไม่ออก ไม่รู้เจ้าตัวตีความสายตาที่ว่างเปล่าของซึ่งจูไปแบบไหน ถึงได้พูดพลาทอนอลอย่างไม่สมกับเป็นเขา

'เดี๋ยวพี่ไปคุยกับมูรยองให้นะ'

หลังพูดจบมูฮินก็เปิดประตูหน้าบ้านให้ซึ่งจูพร้อมบอกว่าเขาต้องรีบไป เพราะสายแล้ว จากนั้นก็ดันตัวซึ่งจูที่ยังคงยืนงออยู่ให้เข้าบ้าน ก่อนจะปิดบานประตูไม้ที่ทั้งหนาและหนักลงแล้วเดินจากไป

ซึ่งจูยืนนิ่งอยู่อย่างนั้นพักใหญ่ จนเมื่อเวลาผ่านไปอีกครู่หนึ่งเขาก็ได้แค้นหัวเราะออกมา

เหลือเชื่อจริงๆ เขาเพิ่งได้รับดอกไม้จากอีกฝ่ายมาเมื่อครู่ ไม่นักเลยว่าความรู้สึกนั้นจะจี๊ดเจื่อนลงได้ในชั่วพริบตา ซึ่งจูได้แต่ประท้วงในใจอยู่ครู่หนึ่ง เพราะไม่อยากเคยชินกับอีกฝ่ายที่เป็นแบบนั้น แต่สุดท้ายก็ยอมแพ้และยอมรับความจริง รวมทั้งยอมถอยห่างออกมาอีกก้าวหนึ่ง

'เฮงซวยชะมัด'

ทั้งที่ ไม่ได้คาดหวัง แต่ก็ดันรู้สึกผิดหวังขึ้นมาเสียได้ ทั้งที่ ไม่ได้เชื่อใจ แต่ก็ดันรู้สึกเหมือนถูกทรยศ และต่อให้จะไม่อยากเกลียดเขา แต่ก็อดที่จะรู้สึกโกรธเคืองไม่ได้ คนเรารู้สึกอะไรแล้วก็ต้องรับผิชอบจนถึงที่สุดไม่ใช่หรือ หรือถ้าพูดแล้วทำไม่ได้ก็สมควรพูดมันออกมาตั้งแต่ที่แรก ถ้ามีสถานการณ์ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้เกิดขึ้นก็ควรบอกกันตรงๆ และขอให้ช่วยเข้าใจไม่ใช่หรือ

การพรวดบอกกับตัวเองว่าแท้จริงแล้วมูฮินก็ไม่ได้มีหน้าที่ที่จะต้อง

ทำแบบนั้นมันช่างไร้ประโยชน์ ความรู้สึกที่เสียไปแล้วไม่ใช่สิ่งที่จะซ่อมแซมได้ ด้วยการล้างสมองตัวเองแบบนั้น มูฮินใช้คำว่า 'ลักพัก' นั้นหมายความว่า อีกฝ่ายจะกลับมาอย่างแน่นอน แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็รู้สึกอึดอัดจนแทบบ้า เพราะไม่รู้ว่ามันคือเมื่อไหร่

แต่ความคิดแบบนั้นก็คงอยู่เพียงแค่ช่วงเวลาสั้นๆ

หลังกลับเข้ามาในบ้าน อาบน้ำ และล้มตัวลงนอน ซึ่งจู่ก็รู้สึกว่ามันไม่ยุติธรรมเลยสักนิดกับความจริงที่เขาทำใจโกรธอีกฝ่ายไม่ลง แต่แล้วจู่ๆ ก็รู้สึกโล่งใจขึ้นมาที่ไม่ได้ระบายความโมโหใส่อีกฝ่ายไป ส่วนหนึ่งก็เพราะเขาไม่อยากทำตัวเหมือนเด็ก และอีกส่วนหนึ่งก็เพราะเขาไม่มั่นใจเลยว่าตัวเองจะไม่เผลอใส่อารมณ์กับสิ่งที่พูดออกไป ขึ้นระบายความเจ็บช้ำออกไปตามอำเภอใจ เขาคงได้เจ็บใจกับอดีตที่อุตสาห์อดทนมานานจนถึงตอนนี้กันพอดี

ถึงแม้ว่ามันจะทำให้เขาอารมณ์ไม่ดีไปอีกหลายวันก็เถอะ...

"ช่วงนี้มีเรื่องอะไรหรือเปล่า ซิงจู"

คาบเรียนแรกของวันจันทร์ ซอฮยอนที่เพิ่งมาถึงมหาวิทยาลัยเอ่ยถาม ซิงจูที่นั่งอยู่กับที่ก่อนแล้ว

มันคือคลาสเรียนตอนเก้าโมงเช้าที่ทำให้วันที่น่าเบื่อหน่ายอยู่แล้วยิ่งน่าเบื่อหน่ายเข้าไปใหญ่ แม้ว่าเหตุผลนั้นจะมีน้ำหนักมากพอที่จะทำให้ซิงจูหน้าบูดหน้าบึ้ง แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังรู้สึกว่าอาการของซิงจูดูท่าจะหนักเกินไปหน่อย แถมสีหน้าซิงจูก็ยังเป็นแบบนี้มาตั้งแต่สัปดาห์ที่แล้ว

"ไม่มีอะไรหรอก"

คำตอบที่ได้รับกลับมานั้นดูไม่น่าเชื่อถือเลยสักนิด จินจูที่นั่งอยู่ข้างๆ เองก็คงจะคิดแบบนั้นเหมือนกันถึงได้ลอบมองสังเกตซิงจูอยู่เงียบๆ ถึงแม้ว่าซิงจูจะรู้สึกได้ถึงสายตาของคนทั้งคู่ แต่เขาก็เลือกที่จะก้มหน้าก้มตาให้ความสนใจกับหนังสือเรียนวิชาเอกแทนที่จะอธิบายออกมา

"ไม่มีอะไรก็ดีแล้ว..."

ซึ่งจุไม่ได้ใส่ใจถ้อยคำที่ซอฮยอนพิมพ์พุดออกมาเลยแม้แต่หน่อย ถึงจะรู้ว่ามันเป็นกิริยาที่ไม่ดีนัก แต่ซึ่งจุก็เลือกที่จะนั่งเก้าอี้แบบนั้นต่อไป พอเขาหลับตาลงเงิบๆ และแสร้งทำเป็นมีสมาธิอยู่กับหนังสือเรียน เขารู้สึกได้ว่าซอฮยอนกับจินอูกำลังลอบสบตากัน

"..."

ใช่แล้วละ...มันไม่มีอะไรเกิดขึ้นทั้งนั้น มันไม่มีอะไรเกิดขึ้นจนถึงขั้นที่เขาต้องคาดหวังอยู่ในใจว่าอยากให้อะไรเกิดขึ้นสักหน่อย เขาได้แต่สงสัยว่านี่มันเรื่องอะไรกันแน่ แม้จะอยากเอาความสงสัยนั้นออกไปจากหัว แต่เขาก็ไม่อาจมองข้ามความเป็นไปได้ที่อาจจะเกิดขึ้นได้ สุดท้ายจึงทำได้เพียงแค่อดทนรออยู่เงิบๆ

'เดี๋ยวพี่ไปคุยกับมูรยongให้นะ'

หลังจากวันนั้นมูอินก็ไม่มารับซึ่งจุจริงๆ มีแต่คิฮวานยองและคิมมูรยong เท่านั้นที่สลับกันมารับมาส่งแทน ส่วนใหญ่แล้วฮวานยองจะมานอนอยู่หน้าประตูบ้านเขาในตอนเช้า ส่วนมูรยongก็จะมานอนอยู่หน้าประตูมหาวิทยาลัยในตอนเย็น

'ซึ่งจุ!'

ในวันที่มูรยongมารับซึ่งจุเป็นครั้งแรก ความวุ่นวายก็เกิดขึ้นในหมู่เพื่อนร่วมรุ่นของเขาอีกครั้ง เมื่อจุ ก็มีหนุ่มน้อยหน้าใสแถมยังหน้าตาน่ารัก มาปรากฏตัวพร้อมทั้งทำท่าเหมือนรู้จักเขา นั่นจึงทำให้คำถามที่เคยได้ยินเป็นประจำอย่าง 'ทำไมรอบตัวซอซึ่งจุถึงได้มีแต่คนหน้าตาดีกันนะ' เผลอขึ้นมาอีก

โดยเฉพาะปฏิกิริยาของจินอูที่ดูจะมีอารมณ์ร่วมที่สุด หลังจากเอ่ยปากแซวและถามซึ่งจุว่ามีหนุ่มคนใหม่อีกแล้วหรือ เขาก็จับสังเกตสีหน้าของซึ่งจุได้ ก่อนจะเริ่มเอ่ยถามอย่างระมัดระวัง

'ความสัมพันธ์ของนายกับพี่คนนั้นช่วงนี้ไม่ค่อยดีหรือไง'

พอได้ยินแบบนั้นแล้วซึ่งจุนึกสงสัยขึ้นมาว่าตัวเองคุมสีหน้าไม่ได้จนถึงขั้นต้องมาได้ยินเรื่องเข้าใจผิดแบบนี้เลยหรือ

'เปล่านี่ ความสัมพันธ์ก็ปกติดี'

ซึ่งจุตอบแบบนั้นแล้วเดินตรงไปหามูรยองโดยไม่สนใจสายตาของ บรรดาเพื่อนร่วมรุ่น จากนั้นมูรยองที่ยืนรอซึ่งจุอยู่ก็พูดขึ้นด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล อันเป็นเอกลักษณ์

'กลับบ้านกัน'

แต่ถึงอย่างนั้นวันแรกที่มูฮินไม่ได้มารับก็ไม่ได้เลวร้ายอะไรนัก เสียงพูด เจื้อยแจ้วไม่หยุดปากของมูรยองเองก็ถือว่าไม่ได้แย่ (ถึงจะฟังเรื่องผีที่มูรยอง เล่าแบบไม่ได้ตั้งใจก็เถอะ) และการได้พาเจ้าซอลก็ออกไปเดินเล่นด้วยกัน หลังกลับมาถึงบ้านก็ไม่ได้แย่เช่นกัน อีกทั้งการทำหน้าเนือยๆ ตอนที่มูรยอง ลูกขึ้นแล้วบอกว่า 'ฉันคงต้องกลับแล้วละ' มันก็ไม่ได้ยากเย็นอะไรขนาดนั้น

'ตั้งแต่พุงนี้ไป นายไม่ต้องมาแล้วนะ'

'นี่นายกำลังห้ามไม่ให้ฉันกลับมาเยี่ยมบ้านเหรอ'

'เดี๋ยว จะบ้าเหรอ ฉันไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น...'

'ล้อเล่นน่า'

หลังแสร้งเปิดตาเหมือนตกใจ มูรยองก็ยิ้มตาโตพลางหัวเราะร่วนออกมา มูรยองจะมีถุงใต้ตาที่ดูน่ารักเหมือนพระจันทร์ครึ่งดวงอยู่ใต้ดวงตา ต่างไปจากมูฮินที่มีดวงตาเรียวคมคล้ายพระจันทร์เสี้ยวเวลาที่ยิ้มขึ้นมาอย่างสิ้นเชิง ดวงตาสีอบอุ่นจ้องมองซึ่งจุนิ่งก่อนที่น้ำเสียงอ่อนโยนจะพูดขึ้นอย่างใจเย็น

'จริงอยู่ที่ฉันมารับนายเพราะพี่ชายฉันฝากมา แต่...'

วิธีการพูดจาของคิมมูรยองมักมีพลังลึกลับบางอย่างที่ทำให้ใจของคนฟังสงบลงได้อย่างน่าประหลาด ถึงมูฮินจะมีน้ำเสียงที่ฟังดูนุ่มนวลชวนให้ รู้สึกสงบเหมือนกัน แต่ถ้าดูแค่ลักษณะท่าทางการพูดแล้ว คิมมูรยองจะดู นุ่มนวลกว่ามาก บางทีอาจเป็นเพราะซึ่งจุไม่ได้มีความคาดหวังอะไรกับมูรยอง เวลาพูดคุยกันก็เลยรู้สึกสบายใจมากกว่า

'สุดท้ายแล้วที่ฉันมาก็เพราะเป็นห่วงนาย'

'...'

'แล้วอีกอย่างก็เพราะจะได้กลับมาเจอเจ้าชอลกีของฉันด้วยไง เนอะชอลกีเนอะ'

ซึ่งจะไปเถียงอะไรกับคนที่พูดแบบนั้นออกมาได้ ลำพังเสียงที่เจ้าชอลกีเห่า 'โง่!' ออกมานั้นก็นับว่าเป็นคำตอบที่เพียงพอแล้ว

ถ้าคิมมูยองบอกแบบนั้น เขาก็จะเชื่อแบบนั้น ซึ่งจูเองก็คิดอย่างนั้นมาทั้งวันเหมือนกัน

ทว่าฮวานยองที่มาในวันรุ่งขึ้นกลับมีปฏิกิริยาที่แตกต่างไปจากมูยองมาก พอซึ่งจูบอกว่าตัวเองไปมหาวิทยาลัยเองคนเดียวได้ ฮวานยองก็ส่งสายตาที่ชวนรู้สึกเย็นวาบไปทั่วร่างมาให้ราวกับจะถามว่าเขาพูดเรื่องเหลวไหลอะไรอยู่ไหนจะคำตอบแล้งน้ำใจที่ตามมาหลังจากนั้นอีก...

'นายก็ต้องไปคนเดียวได้อยู่แล้วสิ ไม่ใช่เด็กหัวขบแล้วสักหน่อย'

'ฉันก็ไม่ได้หมายความว่าแบบนั้นสักหน่อย ไอ้บ้า'

ไม่รู้ว่าตอนนี้ใครดูเหมือนคนโง่กันแน่ เขาต้องรู้อยู่แล้วว่าคนพวกนี้ไม่ได้มารับเขาเพราะเขาไม่รู้ทาง แต่ไม่ว่าซึ่งจูจะรู้สึกหัวเสียมากแค่ไหน ฮวานยองก็พูดขึ้นซ้ำๆ โดยไม่แม้แต่จะขยับตามองมาทางซึ่งจูด้วยซ้ำ

'เมื่อก่อนนายเคยบอกว่าฉันชอบคิดแต่เรื่องไร้สาระ ให้หัดดูคนอย่างคิมมูยองแล้วเรียนรู้ไว้บ้าง'

มันคือสิ่งที่ซึ่งจูเคยพูดขึ้นอย่างรำคาญใจ ถึงจะจำไม่ค่อยได้แล้วว่าเคยพูดไว้ตอนไหนก็ตามที่ แต่น่าจะเป็นตอนที่คิมฮวานยองคิดมากเกินไปอย่างไร้ประโยชน์และกังวลอะไรไร้สาระขึ้นมาอีก

'ดูเหมือนว่าฉันจะต้องพูดแบบนั้นกับนายบ้างแล้วสิ'

'...'

ซึ่งจูรู้สึกว่าเดี๋ยวนี้ไม่ว่าจะเถียงอะไรก็แพ้หมอนี่ไปเสียหมด ถึงแม้ว่าในหัวเขาจะสับสนวุ่นวาย แต่เขาก็เชื่อว่าตัวเองไม่ได้แสดงมันออกไป ไม่สิ... จริงๆ แล้วอาการเขาคงไม่ได้แสดงออกชัดเจนขนาดนั้น

'มูยองเป็นห่วงนายมากนะ หลังจากวันนั้นหมอนั่นก็ไม่ค่อยกลับบ้านเลย'

ถ้าฮวานยองใช้คำว่า 'วันนั้น' ก็น่าจะหมายถึงวันที่ซึ่งจูแหว่ไปที่ห้อง มันคือวันที่เขาโผล่หน้าไปหาмурยองแบบไม่ได้วางแผนล่วงหน้าด้วยความคับข้องใจเพื่อเล่าเหตุการณ์ให้ฟังว่ามีกลุ่มอิทธิพลใหม่เกิดขึ้นในสมาพันธ์ และคนพวกนั้นก็เพิ่งเล็งเขาอยู่ พร้อมทั้งถามмурยองด้วยว่ารู้เรื่องอะไรบ้างไหม

'ถ้าฉันไม่มา มูยองก็จะมาเอง ลองคิดดูสิว่าหมอนั้นจะตื่นในเวลาแบบนี้ได้ยังไง'

мурยองเป็นคนที่ตื่นยากมากในตอนเช้า อย่างสมัยเรียนหมอนั้นก็ไปโรงเรียนสายเป็นประจำ แต่ในสถานการณ์แบบนี้เจ้าตัวคงไม่สามารถหลับได้ โดยที่ไม่รับรู้เรื่องราวอะไรเลย และคงจะมาหาเขาหลังจากที่อดหลับอดนอนหรือครึ่งหลับครึ่งตื่นมาทั้งคืน ซึ่งแน่นอนว่าซึ่งจูไม่ได้อยากเห็นмурยองในสภาพแบบนั้น

แต่ไม่ว่าจะอย่างไร หลังจากได้ลองพูดแบบนั้นไปแล้วซึ่งจูก็ล้มเลิกความคิดที่จะห้ามคนทั้งคู่ไปโดยสิ้นเชิง ถึงจะคิดว่ามันเป็นเรื่องที่ลำบากและยุ่งยากสำหรับทั้งสองคน แต่ในเมื่อเจ้าตัวทนได้ มันก็ไม่ใช่เรื่องที่เขาจะพูดอะไรได้เหมือนกัน และอีกอย่างเขาเองก็รู้สึกสบายใจกับเพื่อนมากกว่าที่จะจ้ำจวนมาคุ่มกันด้วย

หลังจากนั้นในวันรุ่งขึ้นและวันถัดไป มูยองกับฮวานยองก็ยังอาสามารับซึ่งจูอยู่ทุกวัน โชคดีที่ตารางเรียนของฮวานยองไม่ต่างจากตารางเรียนของซึ่งจูมากนัก อาจมีบางวันที่ฮวานยองต้องไปมหาวิทยาลัยเร็วขึ้นเล็กน้อย ซึ่งซึ่งจูก็ยินดีที่จะออกจากบ้านเร็วขึ้นเพื่อให้อีกฝ่ายไปเรียนได้ทันเวลา

ด้วยเหตุนี้ทุกอย่างจึงดูเหมือนได้รับการแก้ไขแล้ว แต่สุดท้ายต้นตอของปัญหายังคงอยู่เหมือนเดิม

ทั้งที่เขาก็เข้าใจดีทุกอย่าง

แต่...สรุปแล้วคิมมูฮีนกำลังทำอะไรอยู่กันแน่

'ถามว่าพี่ฉันทำอะไรในคืนวันเพ็ญนะเหรอ'

мурยองเอียงคอทวนคำถามพลางกลอกตาไปมาเมื่อซึ่งจูทนไม่ไหวและ

ถามออกไป ก่อนจะตอบออกมาช้าๆ ด้วยน้ำเสียงเหมือนไม่แน่ใจ

'ก็น่าจะไปตามจับอสูรละมัง'

มันเป็นคำตอบที่ต่อให้จะไม่ใช่คิมมูรยองแต่เป็นชอซึ่งจุกก็ยังสามารถตอบได้ เจ้าเพื่อนคนนี้ไม่รู้เบอร์ติดต่อสำหรับเรื่องงาน แถมยังไม่รู้อะไรเกี่ยวกับพี่ชายของตัวเองเลยสักนิด ทั้งที่ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องก็ไม่ได้แยอะไร แต่ก็น่าแปลกที่พี่น้องสองคนนี้นักกลับไม่สนใจเรื่องของกันและกันเลย

'มือปราบวิญญูณไม่ค่อยเล่าเรื่องงานให้กันฟังหรอกนะ ยิ่งกับนักล่าอสูรที่อยู่คนละสำนักงานกันแล้วนี่แทบจะไม่ได้คุยกันเลย'

สมพันธ์มือปราบวิญญูณเองก็มีสำนักงานด้วยสินะ

พลองมาคิดดูแล้วมันก็เป็นสิ่งที่ต้องมีจริงๆ นั่นแหละ แต่ซึ่งจุกก็อดที่จะรู้สึกแปลกใจไม่ได้อยู่ดี และมันก็ยังน่าแปลกใจเข้าไปใหญ่เมื่อคำว่า 'สำนักงาน' นั้นดังออกมาจากปากของคิมมูรยองที่ดูเหมือนเด็กน้อยสำหรับเขาสุดๆ

'แล้วพี่เขาขอให้นายทำอะไรบ้างละ'

'อืม...ก็แค่บอกว่าให้ช่วยดูแลซึ่งจุช่วงที่ไม่อยู่สักพักนะ'

'แล้วพี่เขาไม่ได้บอกหรือว่าทำไมถึงไม่อยู่'

'อืม'

'แล้วนายไม่ถามหรือ'

'อืม...แล้วทำไมต้องถามด้วยละ'

คำพูดนั้นคล้ายกับต้องการจะถามว่า 'ฉันต้องถามเรื่องนั้นด้วยหรือ' แถมเจ้าตัวยังเอียงคอพลงหรือตาลงเหมือนไม่เข้าใจอีกต่างหาก

'ฉันแค่คิดว่าพี่เขาคงยุ่งนะ'

ความจริงแล้วถ้าอีกฝ่ายไม่ใช่ผู้อื่น ซึ่งจุกก็คงจะคิดแบบนั้นเหมือนกัน เขาคงไม่สนใจว่าอีกฝ่ายจะมารับเขาหรือไม่ ในตอนที่อีกฝ่ายออกไปก๊วจะคอยคุ้มกันเขา เขาก็จะบอกไปว่าตามใจและปล่อยให้อีกฝ่ายทำไปอย่างที่ต้องการ หลังจากที่ถูกปฏิเสธไปครั้งหนึ่งแล้วเหมือนที่กำกับมูรยองและฮวานยอง เขาก็ตั้งใจไว้ว่าจะยอมรับสภาพโดยไม่ทำตัววุ่นวายใดๆ

"..."

แต่เขากลับทำอย่างที่ตั้งใจไว้ไม่ได้เลย นับตั้งแต่วันที่มูฮีนไม่มาหาจนถึงตอนนี้ ในหัวซึ่งจุกก็เต็มไปด้วยคำว่า 'ทำไม' ตอนนี้อารมณ์ของเขาดังอยู่เหนือเหตุผลจนแม้แต่ตัวเขาเองก็ยังไม้อาจเข้าใจมันได้

ซึ่งจุกผีนกกลิ่นเสียงถอนหายใจที่รังแต่จะดังออกมาเอาไว้ ก่อนจะจรดปลายปากกาลงบนหน้าหนังสือ แต่มันดันเป็นปากกาด้ามเดียวกันกับที่มูฮีนใช้ตอนอ่านดวงชะตา จุกเขาก็รู้สึกหงุดหงิดปากกาด้ามนี้ขึ้นมาโดยที่มันไม่ได้มีความผิดอะไรเลย สุดท้ายซึ่งจุกก็คิดว่าตัวเองคงเป็นบ้าไปแล้วแน่ๆ และคงไม่มีวิธีที่จะจัดการกับความหงุดหงิดที่พลุ่งพล่านขึ้นมานี้ได้

ลองติดต่อไปดีไหมนะ

ซึ่งจุกหยิบโทรศัพท์ออกมาจากกระเป๋า แต่แล้วก็เก็บมันกลับลงไปอีกครั้ง โดยที่ยังไม่ทันได้ปลดล็อกหน้าจอ มูฮีนเคยบอกไว้ล่วงหน้าแล้วว่าจะไม่โผล่หน้ามาสักพัก ต่อให้ส่งข้อความไปก็คงไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง มิหนำซ้ำเขายังขีดเส้นกันด้วยการบอกว่าเล่ารายละเอียดอะไรให้ฟังไม่ได้อีกต่างหาก

มีเหตุผลอะไรทำไมถึงบอกไม่ได้กันนะ...

ซึ่งจุกไม่เคยมีเรื่องอะไรที่ต้องปิดบังอีกฝ่าย ซึ่งมูฮีนเองก็ไม่เคยมีเรื่องอะไรปิดบังซึ่งจุกเหมือนกัน ถึงบางทีจะมีบางเรื่องที่เขาไม่พูดขึ้นมาก่อนอยู่บ้าง แต่สุดท้ายถ้าซึ่งจุกถาม เขาก็จะยอมเล่าให้ฟังเสมอ

การปกปิดไว้ไม่ใช่สิ่งที่ทำเพื่อคนอื่น

นั่นคือสิ่งที่มูฮีนพูดจนติดปาก ซึ่งซึ่งจุกเองก็เห็นด้วยกับคำพูดนั้นประมาณหนึ่ง และเขาก็เชื่อแบบนั้นมาโดยตลอด

"เฮ้อ..."

สุดท้ายซึ่งจุกยกมือขึ้นมาลูบหน้าพร้อมกับถอนหายใจ จินอูเหลือบมองเขาที่ทำแบบนั้น แต่หนนี้เจ้าตัวไม่ได้พูดอะไร

นับตั้งแต่วันที่คิมมูฮีนไม่มาหาอีก เพียงแค่สองวันก็จะครบหนึ่งสัปดาห์แล้ว

หลังจากเรียนจบครบทุกคลาสซึ่งจุกก็เดินเกาะกลุ่มกับเพื่อนร่วมรุ่น

ออกมายังหน้าประตูมหาวิทยาลัย เขาเดินออกมาเพื่อที่จะกลับบ้าน ในขณะที่เพื่อนๆ บอกว่าจะไปหาซื้อข้าวของที่ต้องใช้ในงานเทศกาลประจำปี พวกเขาถามแบบอ้อมๆ ว่าซึ่งจะไม่ได้ด้วยกันหรอก แต่ซึ่งก็ปฏิเสธอย่างหนักแน่น โดยบอกไปแค่ว่ามีนัดแล้ว

"วันนี้ก็นัดกับเพื่อนคนนั้นอีกแหละ"

"เพื่อนนายคนนั้นหน้าตาน่ารักมากเลยอะ"

"ได้ยินว่าเป็นเพื่อนสนิทตั้งแต่สมัยเด็กของซึ่งจูนี่?"

บรรดาเพื่อนร่วมรุ่นผู้หญิงรวมถึงซอสยอนต่างก็แสดงท่าทีสนใจ มูยองก็ค่อนข้างออกนอกหน้า มันทั้งคล้ายและต่างจากตอนที่พวกเขาเห็นมูฮย็อน ถ้ามูฮย็อนให้ความรู้สึกเหมือนเวลาได้เจอคารา มูยองก็คงให้ความรู้สึกเป็นกันเองกว่าเล็กน้อย ซึ่งความแตกต่างมันอยู่ตรงที่บรรดาเพื่อนๆ ไม่สามารถชวนรายแแรกคุยได้ แต่กลับชวนรายหลังคุยได้อย่างสบายใจ

อีกอย่างปฏิกิริยาของสองพี่น้องก็ต่างกัน เพราะมูฮย็อนจะแสดงท่าทีขีตเลี่ยนกันอย่างเหมาะสม แต่คิมมูยองจะยอมพูดคุยกด้วยไปหมดทุกเรื่อง และมีความเป็นไปได้สูงมากที่ถ้ามีใครสักคนเอยปากชวน มอฮย็อนก็จะพร้อมที่จะไปนั่งดื่มด้วยกัน เห็นที่ว่ากว่าจะได้กลับบ้านก็จะต้องรอหลังจากที่มูยองแลกเบอร์โทรศัพท์กับทุกคนตรงนั้นจนแทบจะสนิทสนมกับพวกเพื่อนๆ มากกว่าซึ่งจูนี่แล้ว

"หยุดเลย มอฮย็อนนี่มีแฟนแล้ว"

ถึงมันจะไม่ได้เกี่ยวอะไรกับเขา แต่การให้ความหวังแบบลมๆ แล้งๆ โดยไม่รู้ตัวของมูยองก็ถือเป็นเรื่องที่น่าเศร้า และมันก็น่าเป็นอาชญากรรมร้ายแรงสำหรับคิมมูยองผู้ไม่เคยรู้ทันถึงความรู้สึกชอบพอที่คนอื่นมีต่อตัวเอง ไม่มีอะไรจะเลวร้ายไปกว่าความทรمانจากการให้ความหวังอีกแล้ว ยิ่งกับการที่เจ้าตัวไม่ได้ตั้งใจด้วยยิ่งแล้วใหญ่

"..."

ซึ่งจูนี่จมอยู่ในห้วงความคิดพักใหญ่ปิดปากเงียบลงทันที เพราะคิมมูฮย็อนก็ดูจะไม่ต่างกันสักเท่าไรหรอกกับถอดแบบกันมา เพราะถ้าพูดถึงความทรมาน

จากการให้ความหวังแล้ว ซึ่งจูเองก็เจอมามากพอแล้วเหมือนกัน

"แล้วใครบอกว่าอยากคบกับเพื่อนนายละ ฉันก็แค่บอกว่าน่ารักดีเท่านั้นเอง"

"ใช่ๆ พวกฉันไม่ได้คิดแบบนั้นสักหน่อย"

ซึ่งจูปล่อยให้คำพูดของเพื่อนร่วมรุ่นไหลผ่านหูไปอย่างไม่ใส่ใจพลาบ พักหน้า เพราะเดิมทีเขาก็ไม่ได้คิดว่ามันคือความสนใจจริงจังมาตั้งแต่แรกแล้ว แต่ก็แค่บอกเอาไว้เผื่อว่าเพื่อนพวกนั้นจะไม่รู้

"เราต้องซื้ออะไรบ้างนะ"

"ก่อนอื่นไปร้านเหล้าที่อยู่ข้างหน้านั้นก่อนดีกว่า..."

เนื่องจากงานเทศกาลประจำปีใกล้เข้ามาแล้ว ตรงหน้าประตูมหาวิทยาลัย จึงมีแผ่นป้ายขนาดใหญ่ติดอยู่ ซึ่งจูวาดสายตามองไปรอบๆ เพื่อหาмурอง โดยไม่ได้พูดอะไรต่างจากบรรดาเพื่อนร่วมรุ่นที่คุยกันเสียงดังเฮฮา เพราะจุดที่คิมมูยองยืนรออยู่มักจะเปลี่ยนไปทุกครั้ง ตรงกันข้ามกับมูฮีนที่ยืนรออยู่ที่เคยเดิมตลอด

มีอยู่วันหนึ่งที่мурองไปช่วยตอบแบบสอบถามของพวกชักชวนเข้าลัทธิประหลาดในจุดที่อยู่ห่างจากประตูมหาวิทยาลัยออกไปเล็กน้อย ซึ่งจูสงสัยว่าทำไมเจ้าตัวถึงได้เปิดรับอะไรแบบนี้กันอย่างว่าง่าย แต่мурองกลับบอกแค่่าว่าไม่มีอะไรทำอยู่แล้วเลยอยากช่วยฟังเฉยๆ ไซ่ว่าเขาจะไม่ว่านั่นคือพวกเผยแพร่ลัทธิ แถมเขาก็ไม่ได้ดูเหมือนว่าจะถูกบังคับหรือล่อลวงด้วย เพราะแบบนั้นซึ่งจูจึงคิดว่าวันนี้เหมือนนั้นก็คงจะอยู่แถวๆ นั้นเหมือนเดิม

ซึ่งจูคิดเช่นนั้นก่อนมองไปยังคนที่ยืนอยู่ตรงประตูมหาวิทยาลัย แต่แล้วก็ต้องเบิกตาโต

"ฮะ?"

ขอหยอนเหลือบมองซึ่งจูเมื่อได้ยินเสียงอุทานที่ดังขึ้นกะทันหันนั้น ซึ่งจูยังคงตกใจขณะมองไปที่ประตูมหาวิทยาลัย เพราะตรงจุดที่мурองควรจะยืนอยู่ เขากลับมองไปเห็นใบหน้าด้านข้างของใครบางคนที่มีความสูงใกล้เคียงกับмурองแต่ผมยาวกว่ามาก ดูไปแล้วคล้ายกับเป็นส่วนผสมครึ่งๆ ระหว่างмурองและมูฮีน

"พี่ครับ!"

ซึ่งจุตะโกนขึ้นด้วยความตื่นเต้นอย่างที่ไม่เคยครั้งนักจะได้เห็นพร้อมกับรีบเดินเข้าไปหา ขณะที่บรรดาเพื่อนๆ ด้านหลังต่างได้แต่มองตามด้วยสีหน้างุนงง

คิมมูยอน หญิงสาวที่ยืนอยู่ตรงหน้าประตูมหาวิทยาลัยเผยสีหน้ายินดี พลางยกมือข้างหนึ่งขึ้นโบกไหวๆ

"โอ๊ะ! ซึ่งจุ!"

เธอคือมูยอนผู้เป็นน้องสาวของมูยีนและเป็นพี่สาวของมูยอง เธอเป็นลูกคนที่สองในบรรดาพี่น้องสามคนจากบ้านข้างๆ และทำงานเป็นมือปราบวิญญาณภายใต้สังกัดสมาพันธ์เช่นเดียวกับพี่น้องอีกสองคน แน่หนอนว่าเธอสนิทกับซึ่งจุมาตั้งแต่เด็ก และบุคลิกที่สดใสร่าเริงนั้นก็ทำให้ซึ่งจุชอบมูยอนมากเป็นพิเศษ

"ไม่ได้เจอกันนานแค่ไหนแล้วเนี่ย! ดูเหมือนนายจะสูงขึ้นนะซึ่งจุ"

"โอ้...ผมไม่สูงขึ้นเลยสักเซนติมาตั้งแต่มัธยมปลายปีหนึ่งแล้วเถอะ"

"เป็นจั้นหรือ"

มูยอนหัวเราะก่อนจะวางแขนพาดลงบนไหล่คล้ายกับจะรัดคอเขา ซึ่งจุถึงกับก้มตัวลงให้เธอเล็กน้อยแทนที่จะพยายามสะบัดออก ใบหน้าที่เคยบูดบึ้งมาทั้งวันตอนนี้กลับมีรอยยิ้มอารมณ์ดีปรากฏขึ้นมาแทน

"ว่าแต่พี่มาได้ไงครับเนี่ย มาแทนมูยองหรือ"

"ใช่ เห็นเจ้าน้องเล็กบอกว่าช่วงนี้มารับนาย พี่เองก็อยากเจอซึ่งจุของพี่บ้างเลยบอกว่าจะมารับแทนนะ"

จะว่าไปแล้วหัวหน้าทีมสิ่งที่มูยองสังกัดอยู่ก็คือมูยอน ดูเหมือนเธอจะได้ยินเรื่องราวคร่าวๆ จากมูยองเลยอาสาว่าจะมารับแทน

"พี่ไม่ยุ่งแยหรือครับ"

"ยุ่งสิ แต่เวลาแค่นี้ก็พอมีเหลือให้อยู่แหละน่า"

มูยอนขยี้ผมซึ่งจุเล่นอย่างมันเขี้ยว ก่อนจะปล่อยตัวเขาออกด้วยสีหน้าอึมครึมใจ ถึงผมจะยุ่งเหยิงไปหมด แต่ซึ่งจุก็ใช้มือหนึ่งจัดผมอย่างลวกๆ

โดยไม่ได้อู้สึกหงุดหงิดแต่อย่างใด

"ไม่ได้มามหาวิทยาลัยฮันกุกนานเลย ซึ่งจุของพี่กลายมาเป็นรุ่นน้องแล้วเหอะเนี่ย..."

"พี่เรียนคณะครุศาสตร์นี่ครับ คนละคณะกันเลยเถอะ"

"มันก็เหมือนๆ กันแหละน่า"

มูยอนหัวเราะคิกคักพร้อมทั้งบอกว่าถึงอย่างนั้นก็นับเป็นศิษย์ร่วมสถาบันกันได้อยู่ดี

ก่อนหน้านี้ทันทีที่มูยอนได้ยินข่าวว่าซึ่งจุสอบติดมหาวิทยาลัยฮันกุก เธอก็สั่งไก่มาเลี้ยงฉลองถึงห้าตัว (ในห้าตัวนั้นคิมมูยองจัดการคนเดียวไปสองตัว) โดยบอกว่าไม่สนใจว่าซึ่งจุจะเรียนคณะอะไร ขอแค่อยู่มหาวิทยาลัยเดียวกัน เธอก็ถือว่าซึ่งจุเป็นรุ่นน้องของเธอแล้ว

"พี่อยากเดินดูรอบๆ มหาวิทยาลัยสักหน่อยนะ ไม่ได้มาช้านาน ขอเดินดูสักเดินได้ไหม นายยุ่งอยู่หรือเปล่าซึ่งจุ"

"ไม่เลยครับ ผมยังงี้ก็ได้..."

คนที่ยุ่งอยู่เห็นที่ก็คงจะมีแต่คิมมูยอนนั่นแหละ นักศึกษามหาวิทยาลัยจะไปยุ่งอะไรในเมื่อช่วงนี้ไม่ใช่ช่วงสอบด้วยซ้ำ แต่ถึงอย่างไรเขาก็แค่จะกลับบ้านอยู่แล้วเลยไม่ได้จำเป็นต้องรีบ

ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว พาเดินไปที่ทะเลสาบแล้วเล่าเรื่องปลาทองสีดำตัวนั้นให้ฟังสักหน่อยดีกว่า

ในตอนທີ່ซึ่งจุคิดเช่นนั้นแล้วหมุนตัวกลับ

"..."

"..."

ห่างออกไปไม่กี่ก้าว เขาเห็นบรรดาเพื่อนร่วมรุ่นยืนเกาะกลุ่มกันอยู่ พวกนั้นต่างเบิกตาโตมองซึ่งจุสลับกับมูยอนอย่างประหลาดใจ แถมยังดูเหมือนกำลังเฝ้าสังเกตการณ์ แต่ไม่ว่าจะมองมาแบบไหน สีหน้าของคนเหล่านั้นก็ดูเต็มไปด้วยสิ่งที่อยากจะพูด

"อะไร มายืนดูอะไรกัน"

"เดี๋ยวนะ..."

ทันทีที่ซึ่งจุถามขึ้น จินอูก็กลอกตาไปมา ก่อนจะเช็ดปลายคางเบาๆ
ไปทางมูยอนที่ยืนอยู่ด้านหลังซึ่งจุ

"เอ่อ...อะแฮ่ม ผู้หญิงคนนั้นคือ...?"

"อ้อ"

หลังจากนึกบางอย่างขึ้นมาได้ ซึ่งจุก็พลันขมวดคิ้ว เมื่อครู่เขาดีใจจน
ลืมคิดไป ดูเหมือนว่าเรื่องน่ารำคาญกำลังจะเกิดขึ้นอีกแล้ว ที่ผ่านมาเขา
พยายามทำให้ทุกคนตัดใจจากคิมมูฮึนและคิมมูยองมาตลอด และตอนนี้ก็
ดูเหมือนว่าเขาจะต้องทำให้ทุกคนยอมแพ้เรื่องมูยอนด้วยอีกคน

"แค่พี่สาวที่รู้จักนะ"

เพราะคิดแบบนั้นเขาจึงตอบไปแบบตัดความรำคาญ ทว่าเสียงตอบรับ
ที่เหนือความคาดหมายกลับดังขึ้นมาจากทางด้านหลัง ซึ่งเป็นเสียงของมูยอน
ที่พนิจมองเพื่อนร่วมรุ่นของซึ่งจุอย่างสนใจสนใจอยู่

"โห ซึ่งจุยา...นี่นายกำลังบอกว่าพี่เป็นแค่ 'พี่สาวที่รู้จัก' จั๊นเหร"

เธอทำท่าทางเศร้าใจอย่างสุดซึ้ง แน่นนอนว่ามันไม่ใช่อย่างนั้นจริงๆ
ดูเหมือนเธอแค่อยากจะทำอะไรเล่นเท่านั้น และเมื่อซึ่งจุไม่ใส่ใจที่จะแก้คำพูดใหม่
มูยอนก็คลี่ยิ้มหวานก่อนจะหันไปมองเพื่อนๆ ของซึ่งจุ

"พวกเธอคงเป็นเพื่อนร่วมรุ่นของซึ่งจุนะ?"

มีเพียงเพื่อนร่วมรุ่นผู้หญิงเท่านั้นที่ตอบคำถามนี้ เสียงตอบว่า 'ใช่ค่ะ...'
นั้นทำให้หางคิ้วมูยอนลู่ตกราวกับกำลังเอ็นดู

"น่ารักจัง...ว่าแต่ในกลุ่มนี้มีแฟนของซึ่งจุอยู่ด้วยไหมเนี่ย"

"พี่ครับ"

"โอเคๆ เข้าใจแล้วนะ"

พอซึ่งจุเอ่ยชัดขึ้นด้วยน้ำเสียงจริงจัง มูยอนก็ยอมอ่อนลงให้ในทันที
เธอมักจะล้อเล่นไร้สาระออกมาได้งั้น แต่ก็จะไม่ขอโทษอย่างรวดเร็ว ซึ่ง
ต่างไปจากมูฮึนที่เต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมลึกลับ

เธอยิ้มพลางย่นจมูกน้อยๆ ก่อนจะถามซึ่งจุอย่างหยิ่งเชิง "ถ้าอยากออกไป

เที่ยวเล่นกับเพื่อนๆ พี่รอได้นะ"

"ไม่เป็นไรครับ ผมตั้งใจว่าจะกลับบ้านอยู่แล้ว ส่วนพวกนั้นกำลังจะไปซื้อของสำหรับงานเทศกาลประจำปีกัน"

"แล้วนายไม่ต้องอยู่ช่วยเตรียมงานเทศกาลประจำปีเหรหรือซึ่งจู"

"ไม่ครับ"

"เป็นแบบนี้เพราะชี้ว่าคาญอีกแล้วสินะ..."

มูยอนมองซึ่งจูอย่างเศร้าๆ ด้วยสีหน้าเหมือนรู้จักซึ่งจูดี มันดูเหมือนท่าทางของพ่อแม่ที่กำลังกังวลเรื่องทักษะในการเข้าสังคมของลูก ซึ่งจูที่รู้สึกกระดากอายขึ้นมาเสียอย่างนั้นจึงเอามือลูบต้นคอ จากนั้นจู่ๆ หนึ่งในเพื่อนร่วมรุ่นผู้ชายของเขาก็พูดโพล่งขึ้นมา

"ถ้าหากว่าพี่สาวพอจะสะดวก...!"

"อ้อ ไม่ล่ะ"

แต่ก่อนที่คนคนนั้นจะพูดจบ ซึ่งจูก็ชิงตัดบทเขาทันควัน ซึ่งจูบ้ายเบี่ยงคำชวนทั้งหมดที่พอจะคาดเดาได้ด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่งราวกับต้องการจะบอกว่า 'อย่าหวังเลย'

"พี่เขาจะไม่มาร่วมงานเทศกาลประจำปี จะไม่ให้เบอร์โทรศัพท์ แล้วก็จะไม่ไปซื้อของกับพวกนาย จำใส่หัวเอาไว้เลย"

"..."

ซึ่งจูพูดเร็วมากจนแทบไม่ต่างอะไรกับการแสร้งพจน์มีเสียงใครบางคนหลุดคำพริตดังมาให้ได้ยิน ดูเหมือนจะเป็นเสียงของซอฮยอน หรือไม่กี่เพื่อนร่วมรุ่นอีกคนที่ยืนอยู่ข้างกัน ซึ่งในขณะเดียวกันนั้นเพื่อนผู้ชายคนที่พยายามจะเอ่ยปากชวนก็ได้แต่ประท้วงผ่านสีหน้าที่ดูขัดใจ

"นี่ นายต้องฟังความเห็นของพี่เขาก่อนสิ!"

"เรื่องแบบนี้ต้องได้ยินกับหูด้วยหรือไง เรื่องแค่นี้นายก็ไม่ผ่านแล้วล่ะ"

สำหรับเพื่อนผู้ชายพวกนี้ การพูดออกไปตรงๆ คงจะดีกว่าการแบ่งรับแบ่งสู้อย่างมีมารยาท ซึ่งจูที่รู้ความจริงข้อนี้มานานแล้วจึงเลือกที่จะเดาะลิ้นพลางแสร้งยกยืมอย่างขี้เล่น เพราะเขาคิดว่าการเพิกเฉยใส่อย่างพอเหมาะ

โดยที่ทำให้อีกฝ่ายไม่สามารถโกรธได้นั้นถือเป็นสิ่งที่สำคัญ

"ถ้าเข้าใจแล้วฉันขอตัวก่อนนะ"

มูยอนที่โตกว่าซึ่งจุเก้าปีดูมีความสุขมากที่ได้กลับมาเยือนมหาวิทยาลัยที่ไม่ได้มานาน เธอบอกว่าไม่รู้นานแค่ไหนแล้วที่ไม่ได้ออกมาเดินเล่นในที่ที่มีคนเยอะขนาดนี้ ทั้งยังบอกว่าคิดถึงสถานที่แสนธรรมดาแห่งนี้พลางมองไปรอบๆ ด้วยสีหน้าสุขใจ แต่พอลองมาคิดดูอีกทีแล้ว ดูเหมือนสาเหตุที่ทำให้เธอสุขใจจนจะไม่ใช่แค่เพราะที่นี่คือ 'มหาวิทยาลัย'

ทะเลสาบเป็นหนึ่งในสถานที่ที่มูยอนแวะไปเยี่ยมชม แต่ถึงอย่างนั้น ซึ่งจุก็ไม่อาจเล่าเรื่องปลาทองสีดำที่เขາเห็นออกไปได้ เพราะเขาเพิ่งมานึกออกเอาทีหลังว่าถ้าจะพูดเรื่องนี้เขาต้องเล่าเรื่องทั้งหมดตั้งแต่เรื่องที่โนตรัมผัสวิญญาณตื่นขึ้น และถ้าเธอเกิดถามขึ้นมาว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร ไม่สิ...ต่อให้เธอจะไม่ถาม เขาก็รู้สึกอายเกินกว่าที่จะพูดออกไปเองอยู่ดี

เพราะแบบนั้นซึ่งจุจึงถามมูยอนแทนว่าเธอสามารถปรากฏตัวขึ้นมาในสถานที่แบบนี้ได้หรือไม่ โดยหลังจากที่ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง มูยอนก็ตอบกลับ 'ปกติแล้วก็แทบจะเป็นไปไม่ได้หรอกนะ'

'...'

ไม่รู้ว่าเขารู้สึกไปเองหรือเปล่า หากจะพูดในอีกแง่หนึ่ง เขารู้สึกเหมือนกับเธอกำลังจะบอกว่ามันก็พอจะมีความเป็นไปได้อยู่ เพราะถ้าความเป็นไปได้มีค่าเท่ากับศูนย์จริงๆ มูยอนก็คงจะสายัณห์อย่างเด็ดขาดตามนิสัยไปตั้งแต่แรกแล้ว

แต่เนื่องจากในน้ำเสียงนั้นมีบางอย่างที่บ่งบอกว่ามันแทบจะเป็นไปไม่ได้เลย ซึ่งจุนึกถึงคำว่า 'วิญญาณของปลาทองสีดำ' ที่ความซิกพุดถึงแล้วถามต่อ

'แล้ววิญญาณของสัตว์ล่ะครับ มันสามารถสื่อสารกับคนได้หรือเปล่าครับ'

'อืม ก็สื่อสารกันได้อยู่นะ แต่...'

ใบหน้าที่กำลังหลุดหัวเราะออกมานั้นทำให้เขานึกถึงมูฮึนขึ้นมาแวบหนึ่ง

เวลาที่ยิ้มสดใสเธอจะดูเหมือนคิมมูยอง และเวลาที่ยิ้มบางๆ เธอจะดูเหมือนคิมมูฮิน ซึ่งจุไม่เคยมุดเล่นเลยสักกนิคตอนที่บอกว่าถ้าจับสามพี่น้องมาเรียงกันก็แทบจะไม่ต่างอะไรกับการไล่เจดสีเลย

'ไม่ว่าใครจะฟังเข้าใจไหมนะสิ'

หลังพุดจบมูยองก็ยังพุดเสริมเสียงเรียบอีกว่าถ้าคุยกับสัตว์รู้เรื่องได้ก็คงจะดี และไม่ใช่แค่มูยองเท่านั้นที่พุดแบบนี้แต่สมาชิกในครอบครัวบ้านข้างๆ ก็มักจะพุดอยู่เสมอเช่นกันเวลามองดูเจ้าซอลก็

'ว่าแต่ทำไมจุ ถึงได้ถามล่ะ มีใครเล่าเรื่องทำนองนั้นให้ฟังหรือ'

'อ้อ พอดีมีเพื่อนบอกว่าเห็นอะไรแปลกๆ ในทะเลสาบนะครับ'

ซึ่งจุพุดข้ออ้างที่คิดเตรียมไว้ล่วงหน้าออกไปอย่างเป็นธรรมชาติ เนื่องจากเขาบอกไม่ได้ว่าตัวเองเป็นคนเห็นมัน เขาจึงตั้งใจทำเหมือนว่ามันคือข่าวลือที่แพร่สะพัดไปทั่วมหาวิทยาลัยแทน แม้จะรู้สึกผิดที่ต้องโกหกมูยองโดยไม่จำเป็น แต่เขินบอกไปว่ามีนักศึกษาจำนวนหนึ่งเห็นมัน มีหวังเธอคงได้อาสาไปตรวจสอบให้ด้วยตัวเอง

'ได้ยินว่าลักษณะมันดูคล้ายๆ กับปลาทองสีดำนะครับ...'

'จั้นหรือ'

เป็นไปตามคาด มูยองถามทวนแบบนั้นแล้วเดินวกกลับไปทันที ต่อให้ไม่เอ่ยปากถามว่าเธอจะไปไหน ซึ่งจุก็รู้ได้ว่าเธอกำลังมุ่งหน้าไปยังทะเลสาบอย่างแน่นอน

เมื่อเดินไปถึงรั้วกันมูยองก็กวาดสายตามองไปรอบผืนทะเลสาบกว้างใหญ่ ก่อนจะพุดขึ้นด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูน่าเชื่อถือ

'พี่ไม่รู้สึกถึงอะไรที่นั่นนะ'

มูยองเป็นถึงหัวหน้าทีมสี่ของสมาพันธ์มือปราบวิญญาณ หรือถ้าจะพุดอีกอย่างก็คือเธอเป็นถึงผู้เชี่ยวชาญที่มีทักษะและความสามารถเทียบเท่ากับรองผู้บริหารระดับสูงเลยทีเดียว ถ้าเป็นสถานที่ที่มีวิญญาณอยู่จริง ต่อให้จะเป็นตอนกลางวันแสดๆ เธอก็คงต้องรู้สึกถึงพลังหยินบ้าง แต่นี่เธอกลับเอียงคอเหมือนล้มผัสถึงมันไม่ได้จริงๆ แม้จะลองชะโงกตัวข้ามรั้วกันลงไป

มองด้านล่างแล้วก็ตาม

'พี่ครับ มันอันตรายนะ'

'ไม่เป็นไรน่า พี่ไม่ตกลงไปหรอก'

คำพูดนั้นมีหมายความว่าเธอไม่มีทางทำเรื่องผิดพลาดใดๆ อย่างการตกลงไปจากตรงนี้หรอก

'เดี๋ยวกครับ...ถึงอย่างนั้นก็ควรระวังเผื่อไว้ก่อนไม่ใช่หรือ'

ว่าแล้วคนโง่อย่างเขาก็ตั้งขายเสื้อของมูยอนเอาไว้ โชคดีที่ไม่นานนักมูยอนก็ยึดตัวกลับขึ้นมา จากนั้นเธอก็พูดแบบเดิมว่าถึงจะลองสังเกตดูรอบๆ ก็ไม่รู้ลึกถึงพลังหยินจากที่นั่นเลย

'ไม่ใช่ว่าตาผาดเห็นเป็นปลาทองหรอกนะ?'

'ก็อาจจะเป็นอย่างนั้นมั้งครับ...'

กรณีที่ซึ่งจุพอจะจะได้มีอยู่เพียงข้อเดียวเท่านั้น นั่นคือกรณีที่เจ้านั้นเป็นวิญญาณของปลาทองจริงๆ และมันก็คงจะไปสู่สุคติแล้วระหว่างช่วงเวลาสั้นๆ ที่ผ่านมา เพราะเมื่อเวลาผ่านไปบรรดาสัตว์ที่หลงทางก็น่าจะไปสู่สุคติได้เอง

'มันจะไม่อันตรายใช่ไหมครับ'

เมื่อเขาถามเพื่อความแน่ใจเป็นครั้งสุดท้าย มูยอนก็ถามกลับมาว่าให้เธอเขียนยันต์ให้สักแผ่นไหม ดูเหมือนเธอจะคิดว่าซึ่งจุกำลังกลัว แต่ซึ่งจุก็ตอบได้ไม่เต็มปาก

'ผมคงแค่คิดมากไปเองนะครับ'

ซึ่งจุไม่ได้กลัว กระวนกระวาย หรือกังวลใจเลยแม้แต่น้อย เขาก็แค่คิดมากไปหน่อยเท่านั้นเอง เขาลืมเรื่องที่เจตตรงสี่แยก อสุรหภูมิที่เคยเผชิญหน้ากันบนภูเขาร หรือแม้แต่ปีศาจที่ยืนอยู่ข้างกำแพงไปหมดแล้ว และนี่ก็เป็นแค่วิญญาณปลาทองตัวเล็กๆ ตัวหนึ่งเท่านั้น

'เด็กดีจริงๆ เหยนนะเรา คงจะเป็นห่วงพวกเพื่อนๆ น่าดูเลยละสิ'

ทั้งที่ซึ่งจุไม่ได้ตอบอะไร แต่มูยอนก็สรุปไปแบบนั้นแล้ว และหนนี้สายตาของเธอก็ดูเหมือนพ่อแม่ที่มองดูลูกกรออย่างภาคภูมิใจ ทั้งที่อายุยี่สิบก็ไม่ใช่เด็กแล้ว (แถมซึ่งจุยังตัวสูงกว่าเธอด้วย) แต่เธอก็ยังคงเห็นซึ่งจุเป็นแค่เด็กน้อย

เท่านั้น

แต่มูยอนจะมองแบบนั้นหรือไม่ซึ่งจุก็ไม่ได้ใส่ใจอะไรนัก เพราะจริงๆ แล้วมูยอนก็อายุมากกว่าเขา และเขาก็ไม่ได้ไม่ชอบใจอะไรกับการดูแลเอาใจใส่แบบนั้น เขารู้ว่าความรู้สึกปลอดภัยที่ผู้ใหญ่มอบให้มันชวนให้รู้สึกสบายใจขนาดไหน

'กลับบ้านกันเถอะ'

จากนั้นทั้งคู่ก็กลับบ้านมาด้วยกัน มูยอนเอ่ยปากชวนซึ่งจุไปกินข้าวเย็นที่บ้าน ซึ่งจุจึงได้แวะไปบ้านหลังข้างๆ แล้วเล่นกับเจ้าชอลก็อยู่พักใหญ่ หลังจากกินมื้อเย็นเสร็จ มูยอนออกจากบ้านในช่วงที่พระอาทิตย์เริ่มตกดิน พร้อมกับบอกว่าจะตรงไปทำงานเลย

'พี่ครับ คือว่า...'

พี่รู้ไหมว่าพี่มูฮินทำอะไรอยู่'

เหตุผลที่ซึ่งจุไม่อาจถามออกไปได้มีอยู่เพียงเหตุผลเดียวเท่านั้น แม้ที่ผ่านมาเขาจะแสร้งทำเหมือนไม่มีอะไรต่อหน้าคิมมูยองมาโดยตลอด แต่เขากลับไม่มีความมั่นใจพอที่จะทำแบบเดียวกันต่อหน้ามูยอน เพราะเขารู้ตัวดีว่าตัวเองจะต้องแสดงท่าทีปั่นป่วนออกไปทันทีที่เปิดปากพูดคำว่า 'พี่มูฮิน' แน่ๆ

'ไม่มีอะไรหรอกครับ...เดินทางดีๆ นะครับพี่'

'อะไรของนายเนี่ย'

มูยอนมองเขาด้วยสายตาสงสัยอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะบอกลาอย่างอบอุ่น เธอให้สัญญาว่าถ้ามีเวลาจะมารับเขาแทนมูยองอีก ถึงแม้จะมีโอกาสน้อยมากก็ตามที ซึ่งเขาก็ไม่ได้รู้สึกผิดหวังแต่อย่างใด เพราะเขาไม่ได้คาดหวังไว้มากมายมาตั้งแต่แรกอยู่แล้ว

เพราะแบบนั้น...มันจึงต่างจากตอนที่มูฮินพูดกับเขาอย่างสิ้นเชิง

ความเสียใจที่มีต่อคนคนนั้นคงเป็นเพราะใจเราเองจริงๆ สិនะ

จุ๊ ซึ่งจุก็จำต้องเผชิญหน้ากับความจริงข้อนั้นโดยไม่ทันได้ตั้งตัว ถ้าเป็นคนอื่นเขาคงไม่รู้สึกอะไร แต่พอเป็นมูฮินแล้วเขากลับรู้สึกขึ้นมา ดูเหมือนว่า

ในระหว่างที่ไม่ทันได้รู้สึกตัว ตะกอนที่สะสมมาทีละเล็กทีละน้อยจะทับถมกันจนเต็มแน่นอยู่ภายในใจ

คืนนั้นแม้แต่ตอนที่นอนอยู่บนเตียงซึ่งจู่ก็ยังมีถึงมูฮิน หรือถ้าจะพูดให้ถูกต้องต้องบอกว่าเขานึกถึงประตูหน้าบ้านที่ปิดลงต่อหน้าต่อตาพร้อมกับถ้อยคำที่อีกฝ่ายพูดทิ้งท้ายเอาไว้ อะไรคือสาเหตุที่ทำให้อีกฝ่ายมาหากันไม่ได้ในคืนวันเพ็ญกันแน่ มูฮินมีเหตุผลอะไรที่ไม่สามารถบอกเขาได้ และตัวเขาเข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องนั้นมากน้อยแค่ไหนกัน

แม้จะมีคำถามมากมาย แต่เขาก็ไม่สามารถคิดหาเหตุผลออกมาได้เลย น้อยครั้งที่ซึ่งจูนอนพลิกตัวไปมาอยู่บนเตียงและคิดหนักอยู่แบบนี้ และในท้ายที่สุดสิ่งที่ได้จากการคิดหนักกลับมีเพียงแค่เสียงถอนหายใจ

ผ่านไปอีกสองวันก็ครบหนึ่งสัปดาห์ที่ซึ่งจูนึกไม่ได้เจอหน้าเขาคอนันพอตีหลังจากที่พระอาทิตย์ลับขอบฟ้า วันนี้พระจันทร์จะลอยขึ้นฟ้าแบบเต็มดวง คิมมูยองบอกแบบนี้ระหว่างมองพระจันทร์ที่ใกล้จะเต็มดวงเมื่อคืนวานที่ท้องฟ้าสว่างกว่าปกติ และทั้งที่อีกฝ่ายบอกเองว่าวันพรุ่งนี้จะยุ่งมาก แต่ก็ยังอารมณ์ดีได้อยู่ ถึงเจ้าตัวจะสุขภาพกายใจดีกว่าคนปกติก็เถอะ

ยิ่งเวลาผ่านไปงานเทศกาลประจำปีก็ยิ่งใกล้เข้ามาทุกทีๆ กระทั่งคลาสเรียนวิชาหนึ่งระหว่างวันประกาศผลการเรียนการสอนด้วยเหตุผลที่ว่าทุกคนต่างก็จิตใจล่องลอยไปจดจ่อกับเรื่องอื่น บรรดาเพื่อนร่วมรุ่นที่ตื่นเต้นดีใจพากันวิ่งออกไปเตรียมบุญ โดยมีซึ่งจูนเดินเอื่อยๆ ตามหลังจินอูมาเป็นกำลังเสริมด้วยอีกคน

"โห วันนี้มันวันอะไรกันเนี่ย ซอซึ่งจูน นายแะมาช่วยด้วยเหวอ"

"นายนี่จิตใจดีอย่างที่คิดเอาไว้เลยแฮะ ซอซึ่งจูน!"

"ยอคน ซอซึ่งจูน!"

ความจริงแล้วซึ่งจูนก็แค่ไม่มีอะไรทำ แต่ถึงอย่างนั้นเพื่อนร่วมรุ่นต่างก็ต้อนรับเขาด้วยความยินดีราวกับได้เจอผู้ช่วยชีวิต ทันทิที่ซึ่งจูนแะมา พวกเขา ก็พากันส่งเสียงให้ร้องด้วยความยินดีและมอบหมายงานให้เยอะเยอะไปหมด

บางทีซึ่งจูก็อดสงสัยไม่ได้ว่าจริงๆ แล้วเพื่อนพวกนี้แค่ต้องการหาสรับใช้ หรือเปล่า ทว่าก็ยอมทำตามคำขอร้องของเพื่อนไปโดยไม่ได้ปรึกษาอะไรสักพักพอเริ่มว่างเขาก็เดินมาตรงที่ซอฮยอนยืนอยู่

"เขยิบไปหน่อย เดี่ยวฉันช่วย"

"หืม? อ้อๆ"

ซอฮยอนที่กำลังติดไฟประดับอยู่ส่งของในมือให้ซึ่งจู งานของเธอคือต้องแขวนมันกับเพดานบุช แต่เพราะปัญหาเรื่องความสูง มันจึงเป็นเรื่องที่ยากเกินความสามารถไปหน่อย

มื่อยังแตะเพดานไม่ถึงด้วยซ้ำ ทำไมถึงได้อาสามาทำงานนี้กันล่ะเนี่ย

ซึ่งจูคิดเช่นนั้นระหว่างยัดแขนขึ้นไปแขวนไฟประดับ

"ต้องติดตรงไหนอีก"

"..."

พอซึ่งจูเอ่ยปากถาม ซอฮยอนก็ปิ๊งปากเงิบไม่ตอบอะไรไปครู่หนึ่ง เธอจ้องมองซึ่งจูก่อนจะหันไปมองทางอื่นอย่างขงใจ ในไม่ช้าเธอก็กระแอมเบาๆ แล้วชี้นิ้วไปมาหลายจุดบนเพดาน

"แค่ติดเป็นช่วงๆ ให้ดูสวยก็พอ"

ถึงคำอธิบายนั้นจะไม่ใช่ว่าช่วยอะไรสักเท่าไรหรอก แต่มันก็ไม่ใช่ว่าคำขอที่ยากเย็นอะไร ซึ่งจูก็าวเร็วๆ ไปติดหลอดไฟโดยเว้นระยะห่างเป็นระยะๆ แบบกำลังดี และในจังหวะนั้นซอฮยอนที่เดินตามเขามา ก็ถามขึ้นด้วยน้ำเสียงสงสัย

"ว่าแต่ทำไมนายถึงได้มาช่วยล่ะ"

"มันแปลกขนาดนั้นเลยเหรอที่ฉันมาช่วย..."

"เปล่า ไม่ใช่แบบนั้น..."

ซอฮยอนเงยบไปก่อนจะยิ้มเจื่อนๆ ออกมา แม้เธอจะรู้สึกขอบคุณที่เขามาช่วย แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังรู้สึกว่ามันเกินคาดอยู่ดี

"ฉันแค่คิดว่านายคงไม่ค่อยชอบทำอะไรแบบนี้ละ"

"ก็นะ..."

ซึ่งจูไม่คิดจะปฏิเสธและทำเพียงแค่นิ่งเฉยๆ ถึงเขาจะคิดว่ามันน่ารำคาญ

จริงๆ แต่เขาก็ไม่ได้ไม่ชอบมันจนถึงขั้นที่ต้องหลบเลี่ยง สมัยมัธยมปลายเขายังเคยช่วยทำแผ่นพับให้ชมรมบรรณารักษ์เลย

"ฉันแค่มาเพราะไม่มีอะไรทำเฉยๆ ขนาดชเวจินอูยังอยู่ตรงนั้นเลย"

ตรงจุดที่ซึ่งจูซึนั้วไปจินอูกำลังจัดโต๊ะอยู่กับเพื่อนร่วมรุ่นคนอื่นๆ เจ้าตัวดูจะสนุกกับงานที่สุดแล้ว เพราะทำงานได้ไม่ทันไรก็เริ่มอู้โดยทำเป็นบอกว่าจะรีบพบเป็นคนมาตี้มเหล้าไม่ใช่คนขาย

"อ่า นั่นสินะ จูๆ ก็มีเวลาว่างเฉยเลย"

ชอฮยอนพยักหน้าเร็วๆ ด้วยสีหน้าที่แสดงออกว่าเข้าใจ ดูเหมือนคำตอบของซึ่งจูจะใช้ได้ผล แม้ว่ามันจะไม่ใช่คำโกหก แต่ถึงอย่างนั้นมันก็ยังไม่ใช่คำตอบที่แท้จริง

'พอดีว่าสัปดาห์หน้าเป็นคืนวันพระจันทร์เต็มดวงนะ'

คืนวันพระจันทร์เต็มดวงที่คิมมูฮึนหมายถึงคือคืนวันนี้ ซึ่งเป็นวันครบรอบหนึ่งสัปดาห์พอดีนับจากที่อีกฝ่ายหายหน้าไป และเป็นวันที่ซึ่งจูเริ่มจะสงสัยขึ้นมาอีกครั้งหลังจากอารมณ์ขุ่นมัวมาหลายวัน มันคือคำถามจากความสงสัยที่อยู่ในใจเขามาตลอดนับตั้งแต่มูยองและฮวานยองเริ่มมารับเขา

"..."

หลังจากผ่านพ้นคืนวันเพ็ญไปแล้ว เขาจะกลับมาใช่ไหม

ถึงจะบอกว่า "สัปดาห์" แต่เขาก็ไม่ได้บอกแน่ชัดว่ามันหมายถึงเมื่อไหร่ การที่เขาใจไม่กำหนดระยะเวลาเอาไว้แบบนี้ทำให้ซึ่งจูต้องกลับมาเฝ้ารออย่างไร้จุดหมายอีกครั้ง ซึ่งจูไม่รู้ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่ แต่สิ่งหนึ่งที่ซึ่งจูรู้คือการทำแบบนี้มันเป็นเรื่องที่โหดร้ายสุดๆ

ตั้งแต่เมื่อไหร่กันนะที่เขาเริ่มรอคอยอีกฝ่ายอย่างใจจดใจจ่อขนาดนี้

เขาเคยคิดว่าสิ่งที่เขารู้สึกเวลามูฮึนหายหน้าไปนั้นคือความว่างเปล่า แต่ในความเป็นจริงแล้วดูเหมือนมันจะเป็นความรู้สึกที่ไม่อาจนิยามได้ด้วยถ้อยคำเพียงถ้อยคำเดียว

ถ้าจะเป็นแบบนี้ก็อย่ามาบอกว่าจะอยู่ข้างๆ กันแต่แรกสิ ทำไมถึงได้ชอบทำให้คนอื่นรู้สึกแยะแบบนี้ละ

"มีอะไรหรือเปล่า"

"เปล่าๆ ไม่มีอะไร"

ซึ่งजूสายหน้าพลางพยายามคลายสีหน้าลง พอมีเวลาอยู่เฉยๆ เขาก็มักจะฟุ้งซ่านอยู่เรื่อย เขาจึงคิดว่าขยับตัวทำนั่นทำนี่ให้ยุ่งเข้าไว้จะดีกว่า ถ้ามาช่วยเตรียมงานเทศกาลประจำปีจิตใจก็จะจดจ่อกับเรื่องอื่นไปเอง โดยธรรมชาติ และถ้ามันช่วยทำให้เขาลืมคิมมูฮินไปได้ก็คงจะดีที่สุด

แม้จะมีเรื่องที่ต้องทำมากมาย แต่การเตรียมงานเทศกาลประจำปีก็ดำเนินไปอย่างราบรื่นกว่าที่คิด เนื่องจากทุกคนต่างก็ช่วยกันคนละไม้คนละมืออย่างแข็งขัน การที่ซึ่งจูมาร่วมด้วยอีกแรงจึงมีส่วนช่วยเป็นอย่างมาก และเนื่องจากเขารับงานที่ต้องใช้แรงเป็นหลัก เขาจึงได้รับความดีความชอบจากการที่สามารถทำงานชิ้นใหญ่ให้เสร็จลงได้อย่างรวดเร็ว

"ฉันเอาอันนี้ไปทิ้งก่อนนะ"

หลังจากที่เวลาผ่านไปราวหนึ่งชั่วโมงซึ่งจูก็ยกขยะที่กองรวมกันอยู่ในถังเดินออกจากเต็นท์ไป คงต้องโทษที่ถังขนาดใหญ่ที่นั่นอัดแน่นไปด้วยเศษกระดาษ น้ำหนักของมันจึงไม่ใช่บ่อยๆ และในตอนนั้นเองजू เขาก็คิดไร้สาระขึ้นมาว่า ถ้าเป็นคิมมูฮินก็คงจะถือกล่องหนักประมาณนี้เดินตัวปลิวได้อย่างสบายๆ

ขยะจากการเตรียมงานเทศกาลประจำปีสามารถนำไปทิ้งได้ที่จุดทิ้งขยะด้านหลังอาคาร เนื่องจากมันอยู่ค่อนข้างไกลจากบูธของคณะสังคมศาสตร์ ช่วงกลางทางซึ่งจูจึงนึกเสียใจขึ้นมาเล็กน้อยที่อาสาพกกล่องนี้มาคนเดียว

นี่มันหนักกว่าที่เขาคิดไว้เสียอีก เขาน่าจะแบ่งให้ทเวจินอูสักครึ่งหนึ่ง แต่ถึงจะคิดแบบนั้นเขาก็เดินมาไกลเกินกว่าจะกลับไปได้แล้ว ในเมื่อไม่มีทางเลือกอื่น ทางเลือกที่ดีที่สุดที่พอจะทำได้ก็คงจะมีแต่การเร่งฝีเท้าเท่านั้น

ด้านหน้าอาคารมีนักศึกษาอยู่เป็นจำนวนมาก แต่ด้านหลังที่เป็นจุดทิ้งขยะนั้นแทบจะไม่มีใครเดินผ่านมาเลย ดูเหมือนพวกเขาจะมาทิ้งขยะกันไปแล้วรอบหนึ่ง หรือไม่กี่รอบรวมไว้ในแต่ละบูธแล้วค่อยจัดการทีเดียว

ซึ่งจูวางกล่องลงตรงมุมหนึ่งพลางนวดไหล่ที่แข็งตึง รอยซำที่แขนซ้ายเพ่งหายสนิทไปก่อนหน้านี้ เขาระวังตัวอยู่หลายวันเพราะกลัวมูฮินจะรู้เข้า

แต่ก็ถือว่าโชคดีที่สุดท้ายแล้วไม่โดนจับได้

"แต่ถึงโดนจับได้ก็คงไม่เป็นไรหรอกมั้ง"

ต่อให้อีกฝ่ายจะรู้ว่าเขามีรอยขีด แต่ในช่วงเวลาแบบนี้ผู้อื่นก็คงจะหายตัวไปที่ไหนสักแห่งด้วยเหตุผลที่ไม่สามารถบอกเล่ารายละเอียดได้อย่างที่เจ้าตัวบอเองจากปากอยู่ดี

แล้วจะมาเป็นห่วงกันขนาดนั้นไปทำไม

ซึ่งจุดคิดขึ้นมาด้วยความโกรธ แต่เขาก็คิดว่ามันเป็นแบบนี้จริง ๆ

ซึ่งจุดเวลาก่อนจะเดินกลับไปทางบูธอีกครั้ง เขาคิดว่าพอมาถึงจุดนี้ก็ถือว่าเขาได้ช่วยมามากพอแล้ว และคิดว่าหลังจากที่จัดการตัวเองเสร็จก็ถึงเวลาต้องกลับบ้านได้แล้ว แต่ในจังหวะที่กำลังจะเดินผ่านตัวอาคาร พลังบางอย่างที่ไม่รู้วาคืออะไรก็เฉียดผ่านหลังคอของเขาไป

"..."

มันอาจเป็นแค่ความรู้สึกโดยสัญชาตญาณ เพราะแถวนี้ไม่มีใครอยู่และในเวลาแบบนี้ก็มักจะมีผู้ชายคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้น ถึงเขาจะไม่รู้สึกถึงการมีอยู่ของคนอื่น แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็รู้สึกคุ้นเคยกับความรู้สึกเสียเปรียบที่เล่นวบบไปตามกระดุกหลังอยู่เหมือนกัน ซึ่งจุดนี้หันไปมองด้านหลังทันทีโดยไม่ต้องมีสัญญาณเตือนใดๆ เขาสังหรณ์ใจอย่างแรงว่าคนที่มักจะโผล่หน้ามาในเวลาแบบนี้ น่าจะอยู่ข้างหลังเขาในตอนนี และทันทีที่หันหน้าไปเขาก็สบตากับเจ้าของใบหน้าที่คุ้นเคยเข้าให้จริง ๆ

"..."

"..."

ชายที่สวมหมวกสีดำกำลังจ้องมองซึ่งจุดดวงตาคู่สวยเบิกกว้างขึ้นเล็กน้อยราวกับกำลังตกใจ ทั้งนี้อีกฝ่ายที่ยืนมือข้างหนึ่งออกมาเหมือนกำลังจะคว้าตัวซึ่งจุดคือความจริง ๆ อย่างที่คิดเอาไว้

"นี่กลัวเชียว..."

ซึ่งจุดจะลั่นพลางส่ายหน้า เขากำลังคิดอยู่เลยเชียวว่าพักนี้หมอนี่ไม่โผล่หน้ามา หมอนี่คงไม่มีทางหนีหน้าหายไปเพียงแค่ว่าบอวันเดือน

ปีเกิดปลอมแล้วก็ยอมแพ้ไปแน่ๆ

"ทำไมนายถึงชอบปลอมมาปูปับแบบนี้ทุกทีเลยอะ ความซิก"

"..."

คนตรงหน้าขมวดคิ้วกับคำว่า 'ความซิก' ทั้งที่คราวก่อนซึ่งจุกก็แกล้งเรียกเขาด้วยชื่อนี้จนเอียนแล้ว แต่ดูเหมือนว่ามันจะฟังดูแปลกหูขึ้นหลังจากที่ไม่ได้ยินมาพักหนึ่ง

อะไรกัน นี่คือชื่อที่ฟังแล้วจำได้ขึ้นใจในช่วงเวลาสั้นๆ เลยนะ

"นายรู้ได้ยังไงว่าฉันมา..."

"ไม่รู้สิ ก็แค่รู้สึกแบบนี้แหละ"

หลังจากที่ตอบไปอย่างไม่ใส่ใจนัก จุก ซึ่งจุกก็ขมวดคิ้วพร้อมกับนึกอะไรขึ้นมาได้ หมอนี่ถามว่ารู้ได้อย่างไรว่าตัวเองมา แบบนั้นก็หมายความว่าที่ผ่านมาหมอนี่แอบซ่อนอยู่โดยไม่ให้ลุ่มให้เสียงมาโดยตลอดนะสิ

"ไม่เบื่อบ้างหรือไง ชอบปลอมมาข้างหลังอยู่ได้"

"ฉันเพิ่งปลอมมาจากด้านหลังครั้งนี้ครั้งแรกเองนะ"

"โว้ย! เรื่องของนายเหอะ"

ซึ่งจุกตอบด้วยความรำคาญก่อนที่จุกจะหันมองไปรอบๆ ตอนนั้นยังไม่มีใครเดินมาแถวจุดทิ้งขยะ ชัดเจนแล้วว่าหมอนี่จะปรากฏตัวขึ้นเฉพาะที่ที่ไม่มีใครอยู่ เพราะแบบนั้นตอนแรกเขาถึงได้คิดว่าอีกฝ่ายเป็นผี ไม่รู้ทำไมหมอนี่ถึงต้องมาปรากฏตัวแบบลับๆ อยู่ตลอดทั้งที่ก็เป็นคนมีชีวิตปกติทั่วไปแท้ๆ

"แล้ววันนี้มาหาฉันทำไมอีก"

ซึ่งจุกถามไปตามมารยาท เขาเองก็ไม่ได้อยากทำตัวมีมารยาทนักหรอก แต่แค่รู้สึกว่าการไม่ถาม หมอนี่ก็คงจะปิดปากเงียบอยู่แบบนี้ไปอีกนาน

ระหว่างที่ซึ่งจุกกำลังคิดว่าวันนี้อีกฝ่ายจะมาพูดเรื่องเหลวไหลอะไรอีก จุก ความซิกก็เปิดปากพูดขึ้น

"ฉันไม่มีวันเกิด"

"ว่าไงนะ"

มันเป็นประเด็นสนทนาที่ไม่เข้ากับบริบทใดๆ เลย

무흔의 밤 2
NIGHT OF MOOHEUN 2

คำคืนของนักร้อง (อสูร) คิมมูฮึน 2
Oneulbom เขียน
มิลค์พลัส แปล

จำนวน 400 หน้า
ราคา 469 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 1 กรกฎาคม 2568

무흔의 밤
NIGHT OF MOOHEUN
Copyright © Oneulbom, 2023
All Rights Reserved.

The Korean edition was originally published by Daewon C.I. Inc., Korea
This Thai language edition was published by Jamsai Publishing in 2025
by arrangement with Daewon C.I. Inc. through KL Management, Seoul Korea

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3392-0

ภาพประกอบ Wynn Chan
ออกแบบฟอนต์ Chattriya.sr

จัดพิมพ์โดย
สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.facebook.com/everyyyyyy
everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บูค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

'เนตรสัมพัสวัญญาณ' ของ**ซังจู**ได้ดับลงไปแล้ว

แต่ในขณะที่เขาคิดว่าจะได้กลับมาใช้ชีวิตตามปกติ

คิมมูฮินก็ตั้งใจทำให้มันดีขึ้นมาอีกครั้ง

ท่ามกลางภัยคุกคามจากเหล่าอสูรแปลกประหลาด

และกลุ่มอิทธิพลใหม่ในสมพันธ์มือปราบวิญญาณที่กำลังจับตาดูเขา

ซังจูก็ค้นพบความสามารถที่ไม่เคยมีใครทำได้มาก่อน

นั่นคือการสื่อสารกับอสูร... สิ่งที่ไม่แม้แต่ลักลอสืออย่างมูฮินก็ทำไม่ได้

เมื่อมูฮินพยายามตีตัวออกหากเพราะกลัวว่าจะทำให้เขาต้องตกอยู่ในอันตราย

ซังจูก็ตัดสินใจสารภาพความรู้สึกที่เก็บงำมานานปีออกไป

เพื่อจัดการกับความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนระหว่างกัน

ความสามารถพิเศษที่เพิ่งค้นพบอาจนำไปสู่การเปิดเผยความลับสำคัญ

ที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของซังจูและโลกของมือปราบวิญญาณไปตลอดกาล

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3392-0

9 786160 633920

ราคา 469 บาท